Pouť do Svaté země (4)

Křížová cesta

Když sestoupíme z Olivové hory a překročíme údolí potoka Cedron, vstoupíme z východní strany tzv. Lví branou (zvanou též brána sv. Štěpána) do svatého města Jeruzaléma. Zde kdysi stávala římská tvrz Antonia, která ze severní strany přiléhala ke chrámovému návrší, kde byla vojenská posádka a kam přijížděl vždy na svátky i římský prokurátor, aby dohlížel na pořádek ve městě. Právě zde se odehrál Pilátův soud nad Ježíšem a zde také začíná křížová cesta.

Model pevnosti Antonia

Jméno „Via dolorosa" nebo „Via Crucis", česky Křížová cesta pochází ze 16.století, kdy tak byla nazývána cesta mezi pevností Antonia a Golgotou, po níž šel zbičovaný, trním korunovaný a křížem obtěžkaný Spasitel ke své výkupné oběti za celé lidstvo. Než se na křížovou cestu vydáme, objasněme si, proč byl Ježíš odsouzen právě k smrti na kříži. Ukřižování jako trest smrti židovská justice neznala. Židovské trestní právo obsahovalo čtyři druhy poprav: ukamenování, upálení, stětí a zardoušení Židé však měli starý zvyk, že ukamenovaného rouhače ještě pověsili mrtvého na kříž na znamení, že je zlořečený i Bohem. Ve Starém zákoně je psáno: „Ten, kdo, je pověšen na kůlu, je zlořečený Bohem." (Dt 21, 23) Tuto náboženskou představu musíme mít na zřeteli, abychom pochopili, proč se velekněží tak horlivě dožadovali ukřižování právě pro Ježíše, který neměl být jen usmrcen, na jeho jméně mělo po všechny časy lpět Boží prokletí. Podle starého římského práva museli odsouzenci na smrt projít

Kaple bičování

těmi nejživějšími ulicemi města a zároveň zveřejnit své jméno a důvod trestu jako odstrašující příklad pro ostatní obyvatele. V případě Ježíšově tedy Pilátův úřední rozsudek zněl: „Ibis ad crucem!" (Vstoupíš na kříž) a jeho provinění hlásal známý nápis Ježíš Nazaretský, král židovský napsaný hebrejsky, latinsky a řecky.

Dříve než jsme vykročili na křížovou cestu jsme se zastavili na místech, které nám připomínají Pilátův soud a Ježíšovo mučení. V místech, kde kdysi stávala pevnost Antonia se dnes nachází několik kaplí a celá řada dalších budov. Největší areál archeologických vykopávek se skrývá v klášteře sester ze Sionu, kde se ukazuje velká podzemní cisterna na vodu, žalářní kobky, i tzv. „Lithostratos", tedy dlážděné místo, kde Pilát vyslýchal Pána Ježíše. Dalším památným místem je Kaple bičování v sousedství františkánského Biblického institutu, která připomíná Ježíšovo mučení – bičování a korunování trním. Tato kaple vybudovaná františkány na ruinách kostela z křižácké doby, dostala dnešní podobu v letech 1927-29 od A. Barluzziho, který se nechal inspirovat architekturou z 12.století. Tři nádherná barevná okna jsou dílem L. Picchiariniho podle návrhů D. Cambellottiho a představují Ježíšovo bičování, propuštění Barabáše a scénu, jak si Pilát umývá ruce. V kopuli chrámu je pak úchvatná mozaika představující na zlatém pozadí obrovskou trnovou korunu posetou hvězdami. Zdejší františkáni z této kaple vypravují každý pátek křížovou cestu. Vraťme se však ještě do kláštera sester ze Sionu, kde se nachází bazilika „Ecce homo" na místě, kde Pilát ukázal židům zmučeného Ježíše se slovy „Ejhle člověk". Konečný Pilátův rozsudek pak připomíná opět františkánská Kaple odsouzení, kam je současně situována připomínka druhého zastavení, kdy Pán Ježíš přijal kříž. Dnes se nedá spolehlivě určit, kde přesně se která část Ježíšova procesu odehrála. Někteří badatelé kladou „Praetorium" – Pilátům palác na protější stranu ulice, kde se nyní nachází muslimská vysoká škola el Omaria, na jejímž nádvoří obvykle začíná první zastavení křížové cesty. Ulice totiž kdysi procházela středem pevnosti a Pilátův palác byl situován tak, aby se mohl z okna prokurátor přímo dívat na to, co se děje v chrámu a v případě potřeby zasáhnout vojenskou mocí.

Bazilika „Ecce Homo"

Když se naše poutní skupina začala formovat k pobožnosti křížové cesty, zjistili jsme, že se ztratil náš duchovní vůdce Otec Dušan. Jak se později zjistilo, před vstupem do starého města ještě odběhl vyfotografovat Olivovou horu a naše výprava mu mezi tím zmizela v úzkých uličkách Jeruzaléma. Naštěstí jeho hledání netrvalo tři dny, jako v případě dvanáctiletého Ježíše, protože naše průvodkyně s tím počítala, že se snadno může někdo ztratit a v tom případě místem společného setkání byl chrám Božího hrobu, kde jsme se asi po třech hodinách našli. *Pokračování na str.12*

Foto na titulní straně:
Oltář na Kalvárii v chrámu Božího hrobu

Ježíš vstal z mrtvých

Tuto velikonoční homilii pronesl kapucín Otec Ramiero Cantalamessa v přítomnosti Svatého otce Jana Pavla II., který ho v roce 1980 jmenoval kazatelem pro papeže a jeho spolupracovníky. Tento úřad zastává i za současného papeže Benedikta XVI.

„Ježiš Nazaretský, který byl ukřižován, vstal z mrtvých! Jděte a oznamte to Petrovi a jeho učedníkům!" (Mk 16, 1-7) Ježíš, který onoho velikonočního rána poslal ženy, aby přinesly radostnou zvěst Petrovi a jeho společníkům, mne nyní posílá, abych přinesl tutéž zvěst Petrovu nástupci a jeho společníkům: „On vstal z mrtvých! Ježíš Nazaretský, ukřižovaný, je zmrtvýchvstalý!"

Poté měl Petr tuto zprávu ohlásit celému světu. O padesát dní později Petr pronesl první „urbi et orbi" – městu a světu na Jeruzalémském chrámovém nádvoří: „Ježíše Nazaretského... Bůh vzkřísil a my jsme toho svědky." (Sk 2, 22,23) Avšak před tím ještě někdo, jak jsme se doslechli, byl pověřen, aby jemu samotnému ohlásil radostnou novinu a potom zmizel ze scény. Tímto bezvýznamným zvěstovatelem bych se rád stal. V tomto okamžiku se cítím jako jáhen na začátku velikonoční vigilie, který se chystá zpívat chvalozpěv „Exultet" a žádá biskupa: „Otče, prosím o požehnání." Potom v úvodu chvalozpěvu samotného prosí všechny přítomné: „Prosím vás, drazí bratři, když hledíte na tak obdivuhodné a jasné světlo, vzývejte spolu se mnou milosrdného a všemohoucího Boha. On mě bez mých zásluh milostivě přidružil ke sboru jáhnů; kéž mě tedy naplní jasem svého světla a dá mi vyzpívat tento chvalozpěv."

My sami potřebujeme zvláštní milost, abychom byli schopni mluvit o Kristově vzkříšení. Musíme být pokorní a naplnění posvátnou bázní jako ony svaté ženy, abychom mohli splnit takový úkol. A já si uvědomuji, že nejsem takovou osobou. Přesto se nemohu vyhnout uložené povinnosti: Jdi a řekni Petrovi a ostatním učedníkům, že jsem vstal z mrtvých; že nemají být smutní a žít ve strachu. Řekni církvi: „Neplač. Hle zvítězil lev z Judova pokolení." (Zj 5, 5)

Řekl jsem, že potřebujeme zvláštní milost, abychom byli schopni mluvit o vzkříšení. Nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán nebo Ježíš vstal z mrtvých, což je totéž, leč v Duchu svatém." (1 Kor 12, 13) V případě zmrtvýchvstání všechna slova selhávají.

Když od kázání o kříži přecházíme ke kázání o Kristově zmrtvýchvstání, jsme jako lidé, kteří přicházejí z pevniny na mořský břeh a najednou si uvědomí, že dál už to nejde. Naše nohy nedokážou jít po vodě. Musíme se spokojit s tím, že můžeme jen zdálky pozorovat moře, zatímco sami stojíme na břehu.

Kdo ví, jaký byl výraz tváře žen, jejich pohled, hlas, gestikulace, když vběhly do domu a setkaly se s Petrem a ostatními apoštoly. Dříve než otevřely ústa si Petr uvědomil, že se stalo něco neslýchaného a zachvěl se, stejně jako všichni ostatní. Náhle všechny proniklo tajemství nadpřirozena, zcela naplnilo onu místnost a všechny, kdo tam byli. Co následovalo dál, není těžké si představit. Všechny ženy se v rozčilení překřikovaly jedna přes druhou, až je někdo okřikl, aby se uklidnily a jasně řekly, co se stalo. Ovšem i potom následovaly nesouvislé výkřiky a hysterické blábolý doprovázené máváním rukou: „Prázdný, prázdný, hrob je prázdný! Andělé, andělé, viděly jsme anděly! Živý, živý, Pán je živý!" Toto byl jejich chabý obraz toho, co se stalo. Zpráva byla daleko větší, než ji mohly ženy svými slovy obsáhnout. Bylo to nové víno trhající staré měchy a tekoucí na všechny strany. O Kristově zmrtvýchvstání musíme říci, to co je řečeno o eucharistii v hymnu Chval

Sione spasitele: „Člověk Boha nedochválí, i nejodvážnější chvály před ním s úctou oněmí." Kéž bychom mohli také my zakusit úžas vzkříšení. Kéž by nás jeho nadpřirozená síla zbavila slov a naplnila nás, jak je to pro ni přirozené, láskou a bázní, abychom, „hořeli a chvěli se zároveň," jak praví svatý Augustin. (Vyznání 16, 11)

Když chceme hlásat vzkříšení, měli bychom se nechat naplnit slovy žalmu: „Probuď se má duše, probuď se citero a harfo. Půjdu teď vzbudit jitřenku!" (Ž 57, 9)

Jistě namítnete: „Jak ale skákat radostí, když svět je tak zlý, plný válek a rozbrojů a říše padají?" Uznávám to, ale Kristus vstal z mrtvých:

„Proto se nebojíme, i kdyby se kácela země,
i kdyby se hory řítily do hlubin moře.
Ať se bouří moře, pění jeho vody,
ať se třesou hory, když je moře vzdouvá.
Pojďte, pozorujte Boží skutky,
které učinil k úžasu země" (Ž 46, 3-4.9)

Všechny úžasné věci, které učinil Bůh, nacházejí své naplnění a mnohem více než naplnění v tomto ohromujícím činu – ve vzkříšení Kristově. Zmrtvýchvstalý Kristus vešel do horní místnosti zamčenými dveřmi. I dnes prochází zamčenými dveřmi lidských srdcí, zamčenými dveřmi kultur a dob, které popírají vzkříšení, zamčenými dveřmi ateistických režimů, které ho odmítají a bojují proti němu. On právě teď prochází mnohým zdmi,z nichž Berlínská zeď byla pouze symbolická...

Jeden z našich básníků Paul Claudel napsal o vzkříšení tyto verše:

Nic neodolá tomuto vítězi
on prochází
skrz zamknuté dveře z druhé strany
a děje se tak po dobu věků
on prochází, aniž by přerušil rytmus.

(z básně Velikonoční noc)

Nic nedokáže zastavit, aby se opět tento rok slavily Velikonoce. Nic nedokáže zastavit aby se Velkonoce slavily také příští rok... Nic nemůže zastavit církev, aby při každé mši svaté opakovala: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!"

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle velikonoční - 15.dubna 2007

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16
Čtení ze Skutku apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy: a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a. 12-13. 17-19
Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím." Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnů a uprostřed těch svícnů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později."

EVANGELIUM - Jan 20,19-31
Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženeč, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!" On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili." Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 22.dubna 2007

1.ČTENÍ - Sk 5, 27b-32. 40b-41
Čtení ze skutků apoštolů.

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka." Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha, než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají." Dali pak apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z veřejnosti s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2.ČTENÍ - Zj 5, 11-14
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců - bylo jich na miliony a stamiliony - a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!" A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!" Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!" a starci padli na tvář a poklonili se.

EVANGELIUM - Jan 21, 1-19
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Bliženeč, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby." Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou." Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?" Odpověděli mu: „Nemáme." On jim řekl: „Hoďte síť na pravou stranu lodi, a najdete." Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž oblečen jen nalehko - a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili." Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!" Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?" Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky." Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?" Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce." Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?" Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?", a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji." Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš." To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!"

4.neděle velikonoční - 29.dubna 2007

1.ČTENÍ - Sk 13, 14.43-52
Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš šli z Perge a dostali se do Antiochie v Pisídii. Tam šli v sobotu do synagógy a posadili se. Přišlo za nimi hodně židů a pohanů, kteří ctili Boha. Pavel a Barnabáš s nimi rozmlouvali a povzbuzovali je, aby zůstali věrni Boží milosti. Následující sobotu se sešlo takřka celé město, aby si poslechlo Boží slovo. Když však židé viděli takové množství, naplnilo je to žárlivostí, odporovali Pavlovi, když mluvil, a vedli rouhavé řeči. Tu Pavel i Barnabáš jim řekli otevřeně: „Vám nejprve se mělo hlásat Boží slovo. Ale proto, že ho od sebe odmítáte a nepokládáte se za hodné věčného života, obracíme se k pohanům. Neboť tak nám to nařídil Pán: Určil jsem tě za světlo pohanům, abys byl spásou až na konec země.“ Když to uslyšeli pohané, radovali se a velebili slovo Páně. A přijali víru všichni, kdo byli určeni k věčnému životu. Tak se slovo Páně šířilo po celé té krajině. Židé však poštvali zbožné ženy z vyšších vrstev a přední muže města, vyvolali proti Pavlovi a Barnabášovi pronásledování a vyhnali je ze svého území. Oni si na svědectví proti nim setřásli prach z nohou a odešli do Ikónia. Učedníci však byli plní radosti a Ducha svatého.

2.ČTENÍ - Zj 7, 9.14b-17
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, viděl jsem veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou. A jeden ze starců mi řekl: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi. Proto jsou před Božím trůnem a ve dne v noci mu slouží v jeho chrámě. A ten, který sedí na trůně, se k nim sníží a bude s nimi bydlet. Už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, nebude už do nich pražit slunce ani jakýkoli jiný žár, protože Beránek, který je uprostřed před trůnem, bude je pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí.“

EVANGELIUM - Jan 10, 27-30
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrve z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

5.neděle velikonoční - 6.května 2007

1.ČTENÍ - Sk 14, 21b-27
Čtení ze skutků apoštolů.

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme. V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídii do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučeni milosti Boží k dílu, které teď ukončili. Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2.ČTENÍ - Zj 21, 1-5a
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi - dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat, oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí, nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle - všechno tvořím nové!“

EVANGELIUM - Jan 13, 31-33a. 34-35
Slova svatého evangelia podle Jana.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

6.neděle velikonoční - 13.května 2007

1.ČTENÍ - Sk 15,1-2.22-29
Čtení ze Skutků apoštolů.

Někteří lidé přišli z Judska do Antiochie a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barsabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní: „Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně. Rozhodl totiž Duch svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdrávi.“

2.ČTENÍ - Zj 21,10-14.22-23
Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatřil, neboť Pán Bůh vševládný a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

EVANGELIUM - Jan 14,23-29
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‘Odcházím’ a ‘zase k vám přijdu’. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.března 2007

Politické události

Klaus chce být znovu prezidentem, zvolení však nemá jisté

Václav Klaus oficiálně oznámil, že se příští rok hodlá podruhé ucházet o post hlavy státu. "V okamžiku čtvrtého výročí svého zvolení jsem se po zralé úvaze rozhodl právě teď veřejně sdělit, že jsem připraven i pro druhé funkční období usilovat o funkci prezidenta republiky," napsal Klaus v prohlášení, které předal tisku 28.února. Klausův prezidentský mandát sice vyprší až za rok, už nyní však toto téma hýbe českou politickou scénou. Klaus je zatím jediným oficiálním kandidátem na prezidenta. Své znovuzvolení však nemá jisté, počítat může jen s hlasy ODS. Naproti tomu šéf ČSSD Jiří Paroubek oznámil, že se pokusí na nadcházejícím sjezdu strany prosadit, aby žádný z 84 poslanců a senátorů ČSSD v tajné volbě nedal Klausovi hlas. Po sjezdu, během dubna a května, chtějí sociální demokraté zahájit jednání s ostatními stranami. Paroubkův plán je přitom takový, že by rád postavil společného kandidáta spolu s komunisty a zelenými, případně i s KDU-ČSL. Ostatní strany nejsou proti, ovšem snaha shodnout se na jednom jménu se může stát neřešitelným problémem. Podle Paroubka by se nemělo jednat o vyhraněně politického kandidáta. V ČSSD se nejčastěji šeptá o eurokomisaři a expremiérovi Vladimíru Špidlovi a o bývalé nejvyšší státní zástupkyni Marii Benešové, jde však jen o spekulace. U lidovců se zase mluví o knězi Tomáši Halíkovi. Proti Klausovi se velmi ostře stavějí zelení, podle kterých by na Hradě měla v příštím volebním období usednout žena - padla jména bývalé předsedkyně Akademie věd Heleny Illnerové i bývalé zástupkyně ombudsmana Anny Šabatové. Vlastního kandidáta zvažují i komunisté.

Praha bude kandidovat na pořádání LOH 2016

Městští zastupitelé odhlasovali kandidaturu Prahy na letní olympijské hry v roce 2016. Hlavní město tak udělalo jeden z mnoha kroků potřebných pro získání titulu pořadatele. Po odeslání přihlášky se musí Praha dostat do užšího okruhu pěti uchazečů, které Mezinárodní olympijský výbor vybere v příštím roce. Konečné rozhodnutí o pořadateli nakonec padne v říjnu 2009. Před hlasováním o možné kandidatuře se zastupitelé seznámili s olympijským projektem. Primátor Pavel Bém ve svém projevu uvedl, že "olympijské hry mohou být pro Prahu výhodné". Zároveň však ujistil, že město může z celého procesu kdykoli odstoupit, pokud by se ukázalo, že se pořadatelstvím zadluží. Český olympijský výbor tvrdí, že existuje reálná šance na úspěch. Pro město by to znamenalo zásadní proměnu. Kromě zvýšení počtu velkých sportovišť z 11 na 33 by bylo nutné připravit zázemí pro sportovce a vyřešit dopravu. Ubytovacích zařízení má Praha dostatek. Ekonomické analýzy však nyní ukazují, že olympiáda by mohla být zisková, i když bude stát asi 135 miliard korun. Investice do infrastruktury, které jsou potřebné i bez olympiády, mají činit asi 490 miliard korun. Centrem olympijských sportovišť by měly být Letňany. Odpůrci olympiády mluví o nejistém využití komplexu po skončení her. Praha potřebuje spíše menší rekreační sportoviště, než ohromné stadiony. Šance, že Praha získá olympiádu v roce 2016, je téměř nuloví. O čtyři roky dříve se totiž olympijské hry konají v Londýně. "Je na 99% jisté, že hry získá jiný kontinent," uvedl Bém pro Hospodářské noviny. Současné pražské snahy jsou chápany spíše jako příprava na kandidaturu v roce 2020 nebo 2024. Kandidaturu organizačně zajistí organizace Praha olympijská. Pražský magistrát ji na základě rozhodnutí zastupitelstva založí společně s Českým olympijským výborem a vloží do ní 15 milionů korun. V čele má stát sportovní podnikatel Tomáš Petera. Podle dříve uveřejněných studií přijde samotná kandidatura město na půl miliardy korun. Dalších 24 miliard by bylo nutné investovat ještě před konečnou volbou pořadatele. Mezi další zájemce o pořadatelství pro rok 2016 patří Berlín, Baku, Madrid, Pusan, Dillí, Rio de Janeiro, Tokio, Los Angeles nebo Chicago. Uzávěrka přihlášek je 15.září 2007.

Václav Klaus se vrátil z USA

V sobotu 10.března prezident Václav Klaus ukončil šestidenní návštěvu Spojených států vyplněnou bohatým programem. První zastávkou českého prezidenta byl Texas. Navštívil zde České kulturní centrum v Houstonu a setkal se s bývalým prezidentem USA Georgem Bushem starším. Objevil se také na rodeu, pak cestoval do New Orleans a návštěvu zakončil ve Washingtonu. Tam jednal s ministrem obrany Gatesem a viceprezidentem Cheneym. Tématem jeho návštěvy byla především jednání o americkém radaru na českém území a možnost zrušení víz pro české občany navštěvující USA. Prezidenta doprovázela delegace složená ze zástupců české armády, místopředsedů obou parlamentních komor a náměstka ministerstva obrany.

Zákon umožňující zrušení víz pro ČR prošel americkým Senátem

V úterý 13.března odsouhlasil Senát amerického Kongresu zákon, který by měl zajistit větší bezpečnost USA. Tento zákon obsahuje kromě jiného také normu týkající se zrušení víz pro země, jež pomáhají USA bojovat ve válce s terorismem. Návrh na rozšíření bezvízového programu přednesl prezident George Bush už loni v listopadu. V současné době platí také podmínka, podle níž víza do USA potřebují země, u nichž počet zamítnutých žádostí o pobyt přesahuje tři procenta. V případě schválení návrhu zákona také dolní komorou Kongresu by se tato hranice posunula na deset procent. Pokud by se vízová povinnost skutečně zrušila, vyplnili by občané cestující do USA formulář ve své rodné zemi a elektronicky ho odeslali americkým úřadům. Mezi další bezpečnostní požadavky bude například patřit zavedení pasu s biometrickými údaji nebo hlášení ztracených a odcizených cestovních dokladů.

Sjezd ČSSD mnoho změn nepřinesl

Volba předsedy a politického grémia, úprava stanov a určení dalšího směru strany se staly styčnými body třídenního sjezdu ČSSD v Brně. Již první den delegáti zvolili staronovým předsedou Jiřího Paroubka. Získal však jen 60% hlasů, což se za neúčasti protikandidáta nejeví jako příliš velká podpora. Sám Paroubek očekával důvěru zhruba 80% delegátů.

Post prvního místopředsedy obhájil Bohuslav Sobotka, pro kterého hlasovalo 85% zúčastněných. Důležitým cílem sjezdu mělo být přijetí nových stanov, které by udaly modernizující směr strany. "Nahradit neznámé a neaktivní členy mladšími a výraznějšími osobnostmi," vysvětlil svůj zájem nově zvolený předseda v rozhovoru pro Hospodářské noviny. Paroubkovi se podařila prosadit jediná novinka - přímá volba předsedy strany. Kvóty pro ženy, přímou volbu okresních a krajských předsedů delegáti zamítli. Ve svém projevu v souvislosti s blížící se volbou hlavy státu ještě Paroubek vyzval poslance a senátory ČSSD, aby se vyhnuli hlasování pro Václava Klause. Svého kandidáta by strana měla představit v polovině roku.

Zeman vystoupil z řad sociálních demokratů

Bývalý předseda sociálních demokratů Miloš Zeman, který se v posledních letech prezentuje už pouze jako "spokojený důchodce z Vysočiny", se rozhodl tři dny před sjezdem České strany sociálně demokratické (ČSSD) vystoupit z této strany. Působil v ní od roku 1992, v letech 1998 - 2002 byl předsedou vlády České republiky. Jako důvod svého odchodu uvedl trestní oznámení podané na jeho osobu, které měl údajně iniciovat Jiří Paroubek, současný předseda ČSSD. Autorem oznámení je však novinář Jaroslav Novák. Zeman čelí obvinění ze zneužívání informací v obchodním styku a porušování povinností při správě cizího majetku, čehož se měl dopustit v kauze Zdeňka Altnera. Advokát Altner vítězně zastupoval stranu ve sporu o Lidový dům a nyní po ní požaduje částku 19 miliard. Jiří Paroubek považuje Zemanovo tvrzení za nepravdivé, Zeman prý neunesl svoji odpovědnost za podpis smlouvy s Altnerem a stává se z něj zoufalý muž. Jeho návratu do ČSSD ale bránit nebude. Paroubkovu spoluúčast na trestním oznámení vylučuje i Jaroslav Novák: "Slyšel jsem, že za tím má stát pan Paroubek nebo pan Tvrdík, ale nevím, kde pan Zeman ty informace bere," řekl pro deník Právo. Zároveň dodal, že vina není jen na straně Miloše Zemana. Svůj podíl na sporu s Altnerem mají i ostatní předsedové ČSSD - Špidla, Gross a pravděpodobně i sám Paroubek, kteří problém včas neřešili. Někteří Zemanovi (nyní již bývalí) spolustraníci se domnívají, že by měl své rozhodnutí ještě zvážit. Například děčínský šéf ČSSD Jaroslav Foldyna pro Právo uvedl: "Kvůli nepotvrzeným věcem se ze strany neodchází. Chtěl bych, aby Miloš Zeman zůstal členem ČSSD, a aby se jeho vztahy s Paroubkem urovnaly. Lidský rozměr rozepře je větší než její rozměr faktický. To jsem před chvílí řekl i Paroubkovi."

Populace v Česku roste

Česká republika zaznamenala v roce 2006 nejvyšší přírůstek populace od svého vzniku. Vyplývá to ze zprávy, kterou uveřejnil Český statistický úřad (ČSÚ). Počet obyvatel koncem prosince 2006 činil 10 287 189. Oproti roku 2005 přibylo 36 100 lidí. Tento pozitivní nárůst je důsledkem přílivu cizinců, kteří si zde zřizují trvalý pobyt. Rodiny také začínají zakládat silné ročníky 70. let. "Celkový počet obyvatel České republiky se nepřetržitě zvyšuje již čtvrtým rokem, avšak až do roku 2005 tomu tak bylo výhradně v důsledku imigrace cizinců," udává zpráva ČSÚ. Novorozeňat bylo v loňském roce téměř 106 tisíc, což je nejvíce od roku 1995. Česko díky tomu patří mezi státy s kladným přirozeným přírůstkem - porodnost je vyšší než úmrtnost. I přesto je nižší porodnost dlouhodobým trendem moderní společnosti a týká se převážně vyspělých států. Ženy budují kariéru a o dětech uvažují až kolem osmadvacátého roku. Stále více dětí se také rodí do nemanželského vztahu. Z údajů ČSÚ je možné dále zjistit, že v loňském roce mírně vzrostl počet sňatků. Do svazku manželského vstoupilo 52 900 párů, což je asi o tisíc víc než loni. Rozvodem naopak skončilo 31 400 manželství. Počet úmrtí dosáhl 104 400. Nejčastějšími příčinami smrti jsou v Česku rakovina a infarkt (74% případů).

Čunkova nevina je zřejmá

Stane se stokrát opakovaná lež se nakonec pravdou? Ptám se každý pátek, když v letadle z Bruselu do Prahy otevřu noviny a začtu se do dalšího dílu seriálu o Jiřím Čunkovi. Zjevenou pravdou je údajná korupce bývalého starosty, který se paradoxně řídil heslem „nebát se a nekrást". Kdyby dnes nebyl významným politikem a nepreferoval tak důsledně zájmy města na úkor osobních zájmů, patrně by tento seriál neměl vůbec začátek. Bavím se občas s těmi, kteří jako já nejsou pohlceni každodenním mediálním obrazem české politické scény, ale vnímají ji s pravidelným odstupem. Všimli jsme si, že ani komentátoři nejsou přesvědčeni o tom, že si Čunek řekl o půlmilionový úplatek, načež se hned udal sekretářce předtím, než jej celý odnesl do banky. Policejní verze podložená výpovědí zatrpklé sekretářky je natolik absurdní, že zápletce nevěří většina národa ani po její dvousté repríze. Seriál ale v dalším plánu nabízí záhadu, jak Čunek k milionům přišel (on sám říká, že šlo o úspory, hotovostní pohyb na účtech zavinilo získávání peněz po krachu banky). Rozum mi zůstává stát nad logikou, že by úspory uložené v bance, či vyplacené po krachu banky a umístěné možná ve skříni, rázem přestaly být jeho vydělanými penězi a že úspory by měly být jiné peníze než ty vydělané a uložené. Nestačí ani, že policie a senátoři viděli doklady o tom, že jeho rodina vlastnila dva a půl milionu korun dávno předtím, než je uložil. Kdyby vzal úplatek, přebýval by mu milion. Při dalším přeletu v desetitisících metrech nad Evropou se dočítám, že Čunek je vinen i tím, že si uložil peníze do krachující banky a přidal se tak ke stovkám dalších „podezřelých", kteří přišli o úspory. Přestože Čunek u soudu, o nějž sám stojí, obhájí svou nevinu, morálně zůstane odsouzen prý kvůli nejasnostem při vysvětlování, z jakých zdrojů postavil dům za 3,7 milionu. Listuji ve starém monitoringu a znovu počítám, že dokladovaných 2,5 milionu úspor plus 1,7 milionu hypotéky je 4,2 milionu. Na rozdíl od kauzy expremiéra Grosse má čtenář, volič i nevolič dnešního vicepremiéra, naservírovány důkazy, které ve skříních ke svému překvapení Čunek po letech našel a předal je pracovité policii i zvídavým senátorům. Veřejnost si tak mohla spočítat, že půl milionu na stavbu domu mu naopak přebývalo a že kdyby si vzal onen půlmilionový úplatek, přebýval by mu dokonce celý milion. Seriál se točí v kruhu a může jej rozetnout jen hlavní aktér, pokud z něj vystoupí - stane se tak ale poraženým politikem v čele KDU-ČSL. Mnozí říkají, že by v podobné situaci odstoupili - bylo by to praktické a z pohledu evropské politiky i standardní. Vyšetřování by

probíhalo v méně vypjaté atmosféře a obhajoba by byla snazší než z exponované pozice člena vlády pod mediálním drobnohledem. Jak ale Jiřího Čunka znám, jeho rozhodnutí bude patrně nestandardní, opačné: neustupuje, má-li čisté svědomí a navíc ví, že by svou rezignací naplnil účel, pro který byl křivě obviněn. A ještě jeden argument: zklamal by ty, kteří věří, že masarykovské „nebát se a nekrást" je princip, s nímž lze dělat úspěšnou politiku pro lidi. Doufám v dobrý konec nejsledovanějšího českého seriálu a věřím, že Čunkova vytrvalost překoná i zmiňované přísloví a že stokrát opakovaná lež tak zůstane tím, čím byla na začátku - lží.

Zuzana Roithová, poslankyně EP za KDU-ČSL, Lidové noviny 26. března 2007

Hladovka MUDr. Yekty Uzunoglu a jeho ženy Moniky Uzunoglu trvala 11 dnů

Byla symbolicky vyhlášena dne 13. března 2007 na slavnostním shromáždění u příležitosti 30. výročí Charty 77 a přesně 12 let a 6 měsíců po zatčení dr. Uzunoglu v roce 1994. Vyhlášením hladovky chtěli manželé Yekta a Monika Uzunoglu urychlit vyřešení této ostudné causy, která se táhne již déle než proslulá Dreyfusova aféra ve Francii (1894-1906). K symbolické řetězové 24 hodinové hladovce se připojilo zatím přes sto dvacet osob v ČR a v zahraničí, mezi nimi též president Václav Havel. Otevřený dopis Žalujeme podepsalo zatím 100 osob. Hladovka dr. Uzunoglu měla upozornit nejen na jeho soudní kauzu, ale i zahájit veřejnou diskusi o stavu českého soudnictví a policie. Tohoto cíle bylo podle našeho názoru dosaženo. Proto, po poradě s lékaři a pod jejich dohledem, přerušil v sobotu 24. března ve večerních hodinách, tedy po 11 dnech, dr. Uzunoglu a jeho žena Monika hladovku. Dr. Uzunoglu a jeho žena chtějí poděkovat všem, kdo připojili svůj podpis pod otevřený dopis Žalujeme a nebo se připojili k symbolické řetězové 24 hodinové hladovce. Podpisování otevřeného dopisu a symbolická řetězová hladovka však budou pokračovat až do odvolání. Informace najdete na serveru Uzunoglu.info

Kurdský lékař Yekta Uzunoglu žije roky v Česku, byl obžalován, toho, že v Praze mučil tureckého novináře. Původně byl obviněn i z přípravy vraždy. Vinu však odmítá, za jeho obviněním je prý spiknutí. "Byl jsem na začátku devadesátých let nepohodlný mnoha vlivným lidem svým podnikáním. Výhradně jsem zastupoval Škodu Plzeň pro Turecko," tvrdí Uzunoglu. Stěžoval si i na postup policistů. Že ho bili, psychicky týznili a bránili mu ve styku s advokátem. Proces se táhne především proto, že se nedařilo sehnat Uzunogluovy spoluobžalované. Ty totiž policie předtím vyhostila. Dlouho chyběly také výslechy svědků v Turecku. Nový ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil už podezřele dlouhý proces kontroloval, ale nenašel chyby. "Nepřítomnost spoluobžalovaných, jejichž výpovědi jsou v rozporu, vždy znamená komplikace a může vést k průtahům," konstatoval Pospíšil. Podle soudce Vítězslava Rašíka je už dokazování téměř hotové. Další líčení mělo proběhnout 27. a 28.března (do uzávěrky nebyly známy výsledky pon. red.). K Uzunogluově hladovce se připojilo asi sto lidí: každý z nich ji drží jeden den. Je mezi nimi i Václav Havel nebo herečka Táňa Fischerová. "Byla jsem na jednom přelíčení osobně. Soud byl málo razantní v ukládání pokut svědkům, kteří nechodili. A klíčový svědek podpořil Uzunoglua už dávno, takže to už mohlo skončit v jeho prospěch," řekla Fischerová. Co by Uzunoglua přesvědčilo, aby přestal hladovět? "Langer by měl aspoň navrhnout inspekci oddělit od ministerstva, aby lépe kontrolovala policisty," míní Uzunoglu. S reformou inspekce však už Langer narazil na opozici.

PhDr. Libuše Šilhánová a RNDr. František Janouch

Ze Slovenska

Slovenská ekonomika rostla nejvíce v historii

Na rekordních 8,3% zrychlilo tempo růstu slovenské ekonomiky. Přitom ještě v roce 2005 to bylo šest procent. Díky tomu patří naši východní sousedé mezi nejrychleji rostoucí světové ekonomiky. V samotném čtvrtém čtvrtletí stoupl slovenský hrubý domácí produkt o 9,6%. Oznámil to slovenský statistický úřad. Jde o nejlepší výsledek od vzniku samostatného Slovenska v roce 1993. Podle analytika Tatra banky Juraje Valachyho má hlavní podíl na úspěšné ekonomice zahraniční obchod. Valachy počítá s dalším růstem exportu, jenž by měl být podpořen zahájením plného provozu v nových slovenských závodech automobilek PSA Peugeot Citroen a Kia Motors. Jak uvádí Valachy, úspěšnost ekonomiky provází růst mezd a zaměstnanosti. Průměrný plat na Slovensku loni stoupl o osm procent na 18 761 Sk (15 400 Kč), zatímco nezaměstnanost se snížila na 13,3% ze 16,2% v roce 2005. V běžných cenách výkon slovenské ekonomiky v loňském roce dosáhl 1,636 bilionů Sk (1,345 bilionů Kč), což představuje nárůst o 11,2%. Slovensko v loňském roce zaznamenalo pravděpodobně nejvyšší hospodářský růst ze zemí Visegradské čtyřky. Maďarský HDP loni stoupl o 3,9% a polská ekonomika o 5,8%.

Slovenská národní banka zasáhla proti silné koruně

Slovenská centrální banka (NBS) zasáhla proti silné domácí měně. "Důvodem byla neadekvátní úroveň tržního kurzu koruny," uvedla banka pro ČTK. V úterý 20.března proto NBS intervenovala přes zahraniční trhy a snížila kurz vůči euru téměř o půl koruny na 33,20 SKK/EUR. Téhož dne navíc odmítla vklady komerčních bank. Kurz slovenské koruny se nyní pohybuje kolem 33,60 SKK/EUR. Za posledních pět let posílila slovenská koruna vůči euru téměř o deset korun. Ještě větší nárůst zaznamenala vůči americkému dolaru. V roce 2002 stál dolar kolem 48 slovenských korun, dnes je to o polovinu méně. Slovenská koruna je rekordně silná zvláště díky rychlému růstu slovenského hospodářství. Slovenský HDP se loni zvýšil více než o osm procent a podobný vývoj se očekává i letos. Silná domácí měna je nevýhodná pro vývozce, neboť snižuje jejich tržby ze zahraničního prodeje. Posilování slovenské měny na druhé straně snižuje cenu dováženého zboží a je také výhodná pro slovenské občany, protože náklady na pobyt v cizině jsou nižší.

Ekonomika

V roce 2006 se růst ekonomiky nezastavil

Český statistický úřad zveřejnil 9.března údaje o výkonnosti českého hospodářství za rok 2006. Hrubý domácí produkt, tedy objem všech statků a služeb vyprodukovaných na území České republiky, se zvýšil o

rekordních 6,1%, stejně jako v roce 2005. Nevyplnily se tak předpovědi ekonomů, kteří hovořili o nižším růstu. Ve srovnání s ostatními zeměmi Evropské unie je Česko na pátém místě co do tempa růstu. Na vrchol žebříčku se dostaly Estonsko a Lotyšsko s tempem bezmála 12%. Podle analytiků bude česká ekonomika v blízké budoucnosti svoje přírůstky snižovat. "Očekáváme, že zpomalení dynamiky růstu nabude na větší síle letos," uvedl pro zpravodajský portál aktuálně.cz Filip Štěrba z České bankovní asociace. Většina ekonomů upozorňuje, že vláda promarnila nejvhodnější čas pro reformy. Naopak během konjunktury prosazovala další zadlužování vysokými rozpočtovými schodky. "K tomu, abychom dohnali zbytek EU, je však naprosto nutné provedení reforem, které zlepší podmínky pro podnikání," dodal Štěrba. Motorem růstu HDP se stala na rozdíl od předloňského roku spotřeba českých domácností. Podílela se ze dvou pětin. V minulých létech poháněl hospodářství především export. Lidé disponují stále větším množstvím peněz. Průměrná mzda přesáhla v roce 2006 hranici 20 000 korun. Domácnosti dlužily na spotřebitelských úvěrech celkem 109 miliard korun, skoro o čtvrtinu více než v roce 2005. Spolu s větším objemem financí na trhu se začala podstatně snižovat nezaměstnanost. 7,7% ekonomicky aktivního obyvatelstva stále zůstává registrováno na úřadech práce. Množství pracovních příležitostí se má i nadále zvyšovat zejména díky novým investicím a rozšiřujícím se provozům stávajících firem. Problémem tedy začíná být spíše nedostatek kvalifikovaných pracovníků v technických profesích. Česká ekonomika se v následujících létech neobjede bez zahraničních pracovníků.

ČSA loni snížila ztrátu na 397 milionů korun

Ztrátu 397 milionů korun vykázaly za loňský rok České aerolinie. Je to téměř o 100 milionů korun méně než v roce 2005. Letos očekávají aerolinie opět po dvou letech mírný zisk 42 milionů korun. Podle prezidenta firmy Radomíra Lasáka, který převzal ztrátové aerolinky po Jaroslavu Tvrdíkovi vloni v lednu, výsledky předčily podnikatelský plán, který počítal se ztrátou 485 milionů korun. Společnost v roce 2006 zvýšila výnosy o 1,3 miliardy korun na téměř 23,5 miliardy. Firmě se také podařilo díky centralizaci nákupů a vypsáním tendru na nové dodavatele uspořit na provozních nákladech zhruba 200 milionů. Horší už je to se mzdovými náklady, na kterých se zatím ušetřit nepodařilo. Vedení společnosti nedospělo k dohodě s odbory o nižších nárůstech platů pro rok 2007, takže závazky z kolektivních smluv zvyšují platy zaměstnanců v ČSA o 4,2 až 15%. Firma nyní pod Lasákovým vedením prochází restrukturalizací, jejímž cílem je návrat k ziskovému hospodaření. Na letošní rok počítá například s prodejem nákladového terminálu nebo stravovacích služeb. ČSA v současné době zaměstnávají zhruba 5000 zaměstnanců a vlastní 50 letadel. Loni přepravily 5,5 milionu cestujících, na letošek plánují zvýšení jejich počtu o 300 tisíc.

Kurzovní lístek ČNB
29. 3. 2007 (střed)

EUR, 1 .....28.030
Kanada, 1 .....18.099
Slovensko, 100 .....83.972
USA, 1 .....20.994

Kultura

V kinech nový film režiséra Jana Svěráka

Jeden z nejočekávanějších projektů české kinematografie posledních let film Vratné lahve, který je společným dílem otce a syna Svěrákových, se ve čtvrtek 8.března přestavil divákům v kinech. Během pěti let, které uplynuly od premiéry posledního společného filmu Tmavomodrý svět, vzniklo několik verzí scénáře. Nakonec režisér a scénárista překonali krizi a natočili smutnoveselý film o podzimu života. Hlavním hrdinou je Josef Tkaloun (Zdeněk Svěrák), penzionovaný učitel, který ale nechce trávit nabytý volný čas na lavičce v parku se senilními vrstevníky. Přijme proto místo ve výkupu lahví v menším pražském supermarketu. Seznamuje se tu s novým prostředím a novými lidmi, kteří mu poodhalují něco ze svých vlastních osudů. Všetečný Tkaloun nenápadně zasahuje do životů lidí v okolí, dokonce se ocitá i v roli dohazovače. Manželka Eliška (Dana Kolářová – byla Svěrákovou filmovou manželkou již ve filmu Na samotě u lesa) častuje svého energického manžela, odmítajícího stárnout, sarkastickými poznámkami, které ale pramení z pocitů, že ona sama stárne a stává se pro svého muže neatraktivní. Stárnutí a stáří je ústředním motivem filmu, ten však nezapomíná ani na mladší generaci, kterou zde reprezentují herci Tatiana Wilhelmová v roli Tkalounovy dcery, Jiří Macháček jako jeho bývalý kolega, Jan Budar jako spolupracovník ze supermarketu. V menších rolích se objeví i Pavel Landovský nebo Ondřej Vetchý. Vratné lahve se staly kulturní událostí měsíce března, během prvních čtyř promítacích dní přišlo do kina přes 107 tisíc diváků, což prozatím představuje rekord návštěvnosti tuzemských filmů.

Sport

Sáblíková dvojnásobnou mistryní světa

K celkovému triumfu ve Světovém poháru v rychlobruslení přidala devatenáctiletá Martina Sáblíková i dvě zlaté medaile na mistrovství světa v americkém Salt Lake City. Svůj první titul mistryně světa získala 9.března v závodě na tři kilometry. O dva dny později vybojovala druhé zlato, tentokrát na trati dlouhé pět kilometrů. Tohoto vítězství dosáhla navíc ve světovém rekordu, když starý, Němky Claudie Pechsteinové, vylepšila o vteřinu a půl. Sáblíková tak úspěšně završila sezonu, v níž kromě vítězství ve Světovém poháru získala i titul mistryně Evropy ve víceboji.

Česká lyžařka Neumannová ukončila kariéru

Na Světovém poháru ve švédském Falunu si 24.března v závodě na 15 km doběhla Kateřina Neumannová pro stříbrnou medaili. Tím čtyřiatřicetiletá sportovkyně ukončila svou bohatou šestnáctiletou kariéru. Na prvním mistrovství světa startovala Kateřina Neumannová již v sedmnácti letech a ve Val di Fiemme tehdy skončila patnáctá. O rok později, v prosinci 1992, získala svou první zlatou medaili na Světovém poháru v rakouském Ramsau. V tomto městě překvapila ještě v roce 2003, kdy vyhrála v prvním závodu po porodu dcery Lucie. Domů přivezla také olympijské medaile z Nagana a Salt Lake City a v Turíně si vybojovala titul olympijské vítězky. Celkem Kateřina Neumannová na vrcholných soutěžích nasbírala jedenáct cenných kovů.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Sacramentum caritatis – apoštolská exhortace Benedikta XVI.

Svatý otec, Benedikt XVI., uveřejnil 13.března 2007 svůj druhý dokument – posynodální apoštolskou exhortaci Sacramentum caritatis (Svátost lásky), adresovanou všem biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a laikům. Tématem tohoto poměrně rozsáhlého dokumentu je „eucharistie, pramen a vrchol života a poslání církve".

Papež v úvodu zmiňuje, že vědomě navazuje na svou první encykliku „Deus Caritas est", v níž vícekrát hovořil o vztahu eucharistie k lásce Boží a vůbec k lásce křesťanské.

Charakter dokumentu vychází z XI. generální synody biskupů, která se konala 2. – 23. října 2005 ve Vatikánu. Papež používá dokumenty synody, zvláště pak tzv. „propositiones", tj. doporučení, která mu synodální biskupové připravili.

Po úvodní úvaze o tajemství eucharistie pojednává o jejím vztahu k Nejsvětější Trojici, k jednotlivým jejím osobám, k církvi. Hlavní část I. kapitoly věnuje vztahu eucharistie k jednotlivým svátostem. V některých podkapitolách, například o svátosti manželství a svátosti kněžství, pojednává i o určitých praktických aktuálních otázkách, například o manželství, o celibátu atd. Nakonec mluví o eucharistii a eschatologii, o eucharistii a Panně Marii.

Ve II. kapitole hovoří o slavení eucharistie, o „umění" celebrovat, o struktuře eucharistického slavení, o aktivní účasti a na závěr o adoraci a úctě k eucharistii. Tady prochází a popisuje jednotlivé části mše sv. podle známých liturgických dokumentů a přitom poněkud komentuje některé nesprávnosti při slavení eucharistie.

Papež tady říká nezávazně „Je dobré... když se slavení koná v latinské řeči..." a že budoucí kněží mají být připravováni už v semináři, aby mši v latině rozuměli a mohli ji celebrovat. Tato papežova věta bude u nás těžko uskutečnitelná. Je ovšem vhodné, aby věřící uměli odpovědi mešní i v latině, zvláště modlitbu Páně.

III. kapitola je věnována eucharistii tajemství pro život, tajemství, které je třeba žít.

To je první přehledné seznámení. Odborníci se postarají o hlubší charakteristiku, uvedou diskutované části (například o slavení v latině atd.) V závěru je uvedeno, že příslušná vatikánská dikastéria připraví „Kompendium", které bude obsahovat texty Katechismu katolické církve, různé modlitby, vysvětlení eucharistické modlitby Misálu, o adoraci Nejsvětější svátosti a další texty o eucharistii. V nejbližší době bude také zveřejněn český překlad exhortace.

Náboženské symboly vadí lidem stále více

V mnoha zemích západního světa se stále více šíří trend neužívat veřejně žádné náboženské symboly či dokonce zakazovat jejich používání jednotlivcům – zaměstnancům nebo studentům.

Jeden z takových případů se nedávno vyskytl ve Spojených státech: na příkaz ředitele byl v říjnu r. 2006 odstraněn oltářní kříž z kaple na univerzitě William and Mary ve Williamsburgu (Virginie). Ředitel Gene Nichol tak rozhodl proto, že nechtěl "znevýhodňovat studenty jiné než křesťanské víry." Již dříve mohl kdokoliv z uživatelů kaple požádat o odstranění kříže např. při konání svatby. Poté co absolventi pohrozili, že ústav od nich nedostane milionový příspěvek, ředitel přikázal navrácení kříže, místo oltáře však bude umístěn ve skleněné skříni vedle.

Koncem loňského roku rozhodla Rada guvernérů Univerzity Simona Frasera v Britské Kolumbii (Kanada), že ze znaku instituce budou odstraněny dva kříže. Prorektor pro vnější vztahy Warren Gill vysvětlil rozhodnutí tím, že "kříže v kombinaci se skutečností, že univerzita je pojmenována po osobě – cestovateli Simonu Fraserovi, vedou zahraniční návštěvníky k mylnému závěru, že jde o církevní zařízení."

Debata o náboženských symbolech probíhá i v Anglii: po loňském případu letušky Britských aerolinií, která byla požádána, aby v zaměstnání nenosila řetízek s křížkem, se podobný případ objevil na začátku tohoto roku ve škole v Gillinghamu (hrabství Kent). Vedení školy požádalo studentku – katoličku, aby z krku sundala křížek. Její rodina se však rychle ohradila s poukazem na to, že škola dovoluje nosit náboženské symboly – muslimské šátky, turbany či přívěšky – i dalším dětem.

Konflikty náboženství a zaměstnání jsou časté i v USA: luteránka Connie Rehmová ze Savannah v Missouri přišla o práci v městské knihovně poté, co odmítla pracovat v neděli. Až po zásahu federálního soudu loni na podzim byla přijata zpět.

Jako země s rychle vzrůstající tendencí boje s náboženskými symboly se ukazuje Španělsko – mnohé veřejné školy již kříže ze zdí svých učeben sundaly. V Palencii (provincie Kastilie-León) bylo naopak vedení školy protestem rodičů donuceno kříže pověsit zpět. Kardinál Carlos Amigo, arcibiskup ze Sevilly, v komentáři k podobným případům podotkl, že je mnohem důležitější naučit děti respektovat lidi s odlišnou vírou a kulturou než jim nošení symbolů zakazovat.

Tématu se věnovala i Španělská biskupská konference ve svém pastýřském listě z 23.11.2006, kde mimo jiné tvrdí, že se ve španělské společnosti vzmáhá "alarmující vlna sekularismu": nejde přitom podle nich o snahu uchovat nezávislost světských institucí, ale o pokus o úplné vyloučení Boha. Jakýkoliv odkaz na Boha je považován za znak intelektuální nezralosti a nedostatku lidské svobody. Biskupové poznamenávají, že tyto projevy svědčí o touze člověka stát se absolutním pánem svého osudu bez odkazu na nějakou vyšší autoritu. Z tohoto zdroje pak pochází i nepřátelství k náboženství a zbožšťování pozemských věcí jako nejvyššího dobra v životě, dodávají španělští biskupové.

Při své promluvě o lidských právech a náboženství před Valným shromážděním OSN dne 27.10.2006 řekl vatikánský stálý pozorovatel arcibiskup Celestino Migliore, že náboženská svoboda je základním právem člověka: "Apoštolský stolec se zajímá o ty případy, kdy vydané či navržené zákony a předpisy určují hranice praktikování, zachovávání nebo propagaci náboženství."

Svobody v projevování náboženství i ve veřejném životě se zastal také Bertie Ahern, premiér Irska, při svém proslovu 26.2.2007: dialog s církvemi a náboženstvími je podle něj potřebný pro pochopení "víry a hodnot, které utvářely naši společnost... a které představují klíč k pochopení identity tolika našich spoluobčanů... Kdyby bylo moderní Irsko zbaveno svého náboženského pozadí a víry, naše kultura a společnost by přišla o své nejhlubší kořeny a jeden z nejpodstatnějších zdrojů růstu a směřování v budoucnosti."

Podle zpráv ČBK

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

2412 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 31.března 2007 - 6.30 hod. večer
Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma
Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána
Ježíše Krista podle Marka - Slavnostní mše svatá
Neděle 1.dubna 2007 - 10.30 hod. dopoledne
Mše svatá s Pašijemi podle Marka - v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 5.dubna 2007 - 9.00 hod. večer
Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně
Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná
adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu
Pátek 6.dubna 2007 - 9.00 hod. večer
Památka umučení Páně - Zpívané Pašije podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání
Sobota 7.dubna 2007 - 11.00 hod. večer
Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova
- četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení
křestní vody a obnova křestních slibů, mše svatá zakončená
slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes
Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční –
Neděle 8.dubna 2007 - 10.30 hod. dopoledne
Slavná mše svatá v kapli Misijního domu.
Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.
Bližší informace podá: **Fr. Dušan Hladík**
Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 – 1050

Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. *(Jan 8, 12)*

Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. *(Jan 11, 25-26)*

Já jsem pramen vody tryskající do života věčného, kdo z něho bude pít, nebude žíznit navěky. *(Jan 4, 14)*

Kéž ponořením v Kristovu smrt vstaneme s ním k věčnému životu.

To Vám o letošních Velikonocích vyprošuje

a ze srdce žehná

Fr. Dušan Hladík

Pouť do Svaté země (4)

Pokračování ze str.2

Obětavá průvodkyně Kateřina pak s Otcem Dušanem sama znovu obešla všechny památky, které neviděl a pomodlili se křížovou cestu soukromě. Naší společné pobožnosti se ujal jáhen z naší výpravy pan Augustin Jarolímek.

První zastavení na nádvoří školy el Omaria

Od domu Pilátova jsme vykročili kolem Kaple odsouzení, kde Ježíš přijal kříž dál do města. Naše procesí se doslova prodíralo úzkými uličkami, které přímo vřely obchodním ruchem a jistě tomu bylo podobně, když jimi procházel Pán Ježíš s těžkým křížem, obzvlášť když to tenkrát bylo před největšími židovskými svátky v roce, kdy se scházeli do Jeruzaléma židé z celého tehdejšího světa.

V místě, kde se cesta napojuje na Údolní ulici vedoucí od Damašské brány je třetí zastavení, kde připomíná Kristův první pád malou kaplí patřící arménskému katolickému patriarchátu. Je to stavba z 19.století opravená a dokončená vojáky Svobodné polské armády během druhé světové války. Odtud pokračuje křížová cesta po ulici směrem na jih ke čtvrtému zastavení, kde je setkání Pána Ježíše s jeho matkou Pannou Marií uctěno malou oratoří s nádhernou lunetou nad vchodem ozdobenou basreliéfem, jehož autorem je polský sochař Zielinski. Pak se křížová cesta zatáčí do pravého úhlu na západ, kde

Interiér kaple třetího zastavení

je opět na rohu kaple pátého zastavení, kde nápis nad dveřmi architávu připomíná Šimona z Cyreny, který pomohl Ježíšovi nést kříž. Kapli postavili františkáni v roce 1895. Cesta začíná mírně stoupat do kopce a asi po 80 metrech narazíme na šesté zastavení s řeckokatolickým kostelem zasvěceným sv. Veronice, která osušila Kristovu tvář rouškou, na níž zůstala otištěna jeho podoba. Tato rouška je od roku 707 uchovávána v Římě v bazilice sv. Petra. Část kostela sv. Veroniky patří řádu Ma-

Křížová cesta vede uličkami plnými lidí a obchodů

lých sester Ježíšových. Kostel byl vybudován na místě kláštera ze 6.století a v roce 1953 byl restaurován italským architektem Barluzzim. Asi o 60 metrů dál je sedmé zastavení. Zde v době Ježíšově asi končily hradby a byla zde brána vedoucí ven z města. Dvě kaple vybudované v roce 1875, jedna výš než druhá propojené schodištěm připomínají druhý Kristův pád. Zde křížová cesta protíná živou obchodní uličku, na níž je hospic Johanitů a vede k osmému zastavení, kde Jeruzalémské ženy plakaly nad Ježíšem. Na venkovní stěně pravoslavného kláštera je vytesán malý kříž obklopený řeckými písmeny IC XC NIKA tvořícími zkratku slov Ježíš Kristus je vítězný. Toto zastavení v době Ježíšově leželo již za hradbami města. K devátému zastavení je odtud vzdušnou

Kříž a nápis u osmého zastavení

čarou jen pár metrů, ale protože je cesta zastavěna budovou kláštera, musejí se poutníci vrátit a obejít celý blok budov, aby se nakonec vyšplhali téměř na střechu chrámu Božího hrobu, kde třetí pád Pána Ježíše připomíná sloup z římského období u vchodu do koptického kláštera. Posledních pět zastavení jsme v tichém rozjímání (protože zde není dovoleno se společně nahlas modlit) prožívali v chrámu Božího hrobu, z toho čtyři na Golgotě a poslední v samotném Božím hrobě.

Chrám Božího hrobu

Chrám Božího hrobu, hlavní cíl všech křesťanských poutníků přicházejících do Svaté země, stojí dnes skrytý uprostřed domů a klášterů, takže z jeho stavby je zvenku vidět jen jižní průčelí s hlavním vchodem, vlevo od něj mohutná čtverhranná zvonice, která zůstala bez nejvyššího podlaží, kde až do roku 1187 zněly zvony, které pak kalif Saladin (1169-1193) nechal rozbít na kusy a nad okolními domy vystupují pouze kopule chrámu, který sám je postaven v západním pozdně románském slohu s četnými orientálními prvky.

Letecký snímek chrámu Božího hrobu

První chrám Božího hrobu byl vybudován na rozkaz císaře Konstantina krátce po koncilu v Nicei (325). Kristův hrob byl objeven císařovou matkou sv. Helenou. Při návštěvě Jeruzaléma viděla přesné místo hrobu ve snu. Nechala tam kopat a pod vysokou vrstvou navážky byla nakonec skutečně objevena Kalvárie, Kristův hrob a nakonec v nejhlubším místě dokonce i zbytky Kristova kříže. Původně zde byly postaveny tři chrámy. Nejslavnější z nich byla kulatá rotunda nazvaná „Anastasis" (Vzkříšení) přímo nad prázdným Ježíšovým hrobem. Další stavbou byla bazilika pojmenovaná „Martyrium" (Umučení) na místě Kristova ukřižování a konečně mezi oběma kostely stála svatyně zvaná „Kalvarium" (Golgota). Tyto kostely byly v roce 614 zbořeny Peršany, ale posléze byly křesťany znovu obnoveny, aby byly opět zničeny kalifem Hakimem roku 1009. Teprve křižáci po dobytí Jeruzaléma roku 1149 vybudovali dnešní rozlehlou baziliku, kde jsou pod jednou střechou ukryta všechny posvátná místa. V roce 1808 byla bazilika silně poškozena ničivým požárem, a protože Řím nezareagoval dost rychle, opravila chrám pravoslavná církev, která byla podporovaná tureckou vládou, která tehdy kontrolovala Palestinu, a tak se výrazně změnil původní latinský vzhled chrámu. Dnes je chrám užíván církví pravoslavnou, římskokatolickou, arménskou, koptickou, syrskou a etiopskou. Pro každou církev je přesně vyhrazen čas jejich bohoslužeb. Teprve v roce 1957 se všechny tyto církve dohodly na společném postupu při opravách a údržbě chrámu, který je v současné době v dosti zchátralém stavu. V katolické církvi se na celém světě koná sbírka ne údržbu chrámu Božího hrobu vždy na Velký pátek.

Když vstoupíme do chrámu Božího hrobu, upoutá nás na první pohled veliká mozaika na stěně nad tzv. kamenem pomazání, kde bylo nabalzamováno a do plátna zabaleno Ježíšovo mrtvé tělo. Mozaika znázorňuje všechny události z Ježíšova umučení a pohřbu, které se odehrály v těchto místech. Vpravo od hlavního vchodu po příkrém úzkém schodišti vystoupíme do prvního patra, ve skutečnosti na vrcholek Kalvárie. Celý prostor je zde dvěma sloupy rozdělen na dvě velké kaple. Na pravé straně je tzv. latinská kaple, která byla obnovena v roce 1937. Do její jižní stěny je zapuštěna malá kaplička připomínající desáté zastavení křížové cesty, kdy byl Ježíš zbaven šatů. Tuto scénu znázorňuje mozaika, stejně jako Ježíšovo přibíjení na kříž, které je zobrazeno na průčelní stěně přímo nad oltářem v místě jedenáctého zastavení. Na levé straně Kalvárie je pravoslavná kaple připomínající dvanácté zastavení. Ústřední bodem je zde kámen na samém vrcholku Golgoty nacházející se přímo pod oltářem, kde je stříbrným kruhem označeno místo, kde byl ve skále zasazen Kristův kříž. Scéna Kristova umírání na kříži je znázorněna křížem stojícím za oltářem s ikonou Ježíše v životní velikosti a po stranách stojícími postavami Panny Marie a sv. apoštola Jana. Ve skále napravo od oltáře je v kameni patrná trhlina, která byla způsobena zemětřesením ve chvíli Ježíšovy smrti a táhla se od Kalvárie až k Jeruzalémskému chrámu, kde se rozestoupily sloupy na nichž byla zavěšena chrámová opona, která se roztrhla

Jedenácté zastavení Ježíš přibit na kříž

v půli a všem lidem tak byl umožněn pohled do velesvatyně a tak bylo naznačeno, že skončil zákon starý a začal platit nový, zpečetěný Kristovou krví. Skalní puklina na Kalvárii sahá do hloubky až do tzv. Adamovy kaple, která se nachází přímo pod Golgotou. Zde byl podle prastaré tradice pohřben praotec lidstva a tam na jeho lebku skanula Kristova vykupitelská krev. Tuto tisíciletou tradici nacházíme i ve viděních blah. Kateřiny Emmerichové (1774-1824). Mezi kaplemi XI. a XII. zastavení se na Kalvárii nachází malý oltář Panny Marie sedmibolestné, který připomíná třinácté zastavení, kdy byl Pán Ježíš sňat z kříže a položen do klína své matky.

Z Golgoty sestupujeme zpět do hlavní chrámové lodě, kde se naproti vchodu nachází kámen pomazání. Je to deska z leštěného růžového vápence se svícny po obvodu, z hora osvětlovaná osmi lampami. Zde bylo Tělo Pána Ježíše po sejmutí z kříže připraveno k pohřbu, posypáno směsí myrhy a aloe a zabaleno do plátna. Odtud je to již jen pár kroků k samotnému Kristovu hrobu.

Svatyně Božího hrobu, kde je čtrnácté zastavení křížové cesty stojí přímo ve středu rotundy Anastasis. Před jejím vchodem se řadí téměř nekonečný zástup poutníků, které pouští dovnitř kvůli omezenému prostoru mnich ve skupinách po šesti a teprve až jedni vyjdou, mohou vstoupit další. Dnešní podoba kaple Božího hrobu je výsledkem stavebních úprav, které probíhaly po dlouhá staletí. Krásně zdobeným portálem vstupujeme nejprve do jakési

Vnitřek kaple Božího hrobu, kde leželo Ježíšovo tělo

předsíně, která bývá nazývána Kaple anděla. Kamenný kvádr označuje místo, o kterém se předpokládá, že zde anděl oznámil ženám Kristovo zmrtvýchvstání: Když vešly do hrobky, uviděly tam na pravé straně sedět mladého muže oděného bílým rouchem a polekaly se. On však jim řekl: „Nelekejte se, hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady. Zde je to místo, kam ho položili." (Mk 16, 5-6) Sám prostor Kristova hrobu, kam se vstupuje z Kaple anděla není velký, ale uchovává v sobě hluboký vnitřní náboj. Pokud je někde na zemi místo, o němž platí slovo Boží: „Nepřibližuj se sem. Zuj si opánky, neboť místo na kterém stojíš, je půda svatá." (Ex 3, 5) Pak je to jistě zde, kde končí Kristův pozemský život, aby byl brzy na to vystřídán slavným zmrtvýchvstáním, jak on to sám předpověděl. Uspořádání hrobu je celkem jednoduché – kamenná lavice pokrytá mramorovou deskou, kde leželo mrtvé tělo, u níž s velikou úctou poklekají jednotliví věřící, nad hrobem ve výklencích řada svíci a stříbrné reliéfy a obrazy znázorňující zmrtvýchvstání, u stropu zavěšeno množství olejových lamp, které patří různým křesťanským církvím, které zde oslavují ústřední tajemství víry, které hlásá prostý nápis: Xristos anesté – Kristus vstal. Plni hlubokého dojetí vycházíme z Božího hrobu, aby se náš zklíčený duch povznesl vzhůru pohledem do úchvatné kopule Anastase, kam kruhovou lucernou proniká sluneční světlo symbolizující nový život oslaveného Krista. Křížová cesta nekončí tedy čtrnáctým zastavením, ale má ještě patnácté, které se odehrálo právě zde, kdy Ježíš živý vystoupil ze zavřeného hrobu a ukázal se učedníkům a první to byla Marie Magdalena, jejíž setkání s Kristem připomíná oltář s moderní plastikou v blízkosti hrobu.

Když vystoupíme z Božího hrobu, otevře se před námi ústřední prostor baziliky nazvaný Katolikon, který vytváří přímo v křížení chrámových lodí veliký pravoslavný chrám. V průčelí stojí nádherný ikonostas s překrásnými ikonami a nad naší hlavou se zvedá do výšky další obrovská kopule chrámu s mozaikou vítězného Krista s knihou života v ruce obklopeného postavami světců a evangelistů. Tato kopule bývá někdy nazývána „Omphalos" (z řeckého slova pupek) a podle staré křesťanské tradice je považována za „Pupek světa". Ke zdůvodnění této představy slouží důmyslná spekulace se jménem Adam (v hebrejštině to znamená obecně člověk), který zde byl pohřben. V řečtině jsou čtyři písmena jména ADAM počátečními písmeny čtyř světových stran: „Anatole" (východ), „Dysis" (západ), „Arktos" (sever) a „Mesembria" (jih). Způsobem sobě vlastním legenda vyjadřuje, že lidstvo obsažené v Adamovi nalezlo své vykoupení na Golgotě v Ježíši Kristu.

V chrámu Božího hrobu stojí za návštěvu ještě řada dalších míst, například krypta sv. Heleny, kaple Nalezení svatého kříže, kaple Nikodémova hrobu, kaple Setníka Longina a mnoho dalších. Po společné prohlídce chrámu jsme měli dostatek času pro soukromou pobožnost i návštěvu dalších pamětihodností v Jeruzalémě.

Společně jsme pak den zakončili v podvečer mší svatou v chrámu Božího hrobu v kapli Nejsvětější svátosti oltářní, kterou spravují františkáni, a která se nachází na severní straně od kaple Božího hrobu. Tuto mši společně koncelebrovali všichni čtyři kněží naší poutní výpravy za asistence našeho jáhna. Již sama píseň: „Aleluja! Živ buď nad smrtí slavný vítěz..." v nás vyvolala pocit „genia loci", neboť událost, o které jsme zpívali se uskutečnila právě zde. Otec Dušan pak v promluvě, v duchu myšlenek papeže Jana Pavla II. a jeho encyklik, připomněl velikost Kristovy kalvárské oběti, tajemství zmrtvýchvstání a stálé zpřítomňování těchto událostí v eucharistii. Tak jako Izraelity v Egyptě za-

Kopule Anastase - rotundy zmrtvýchvstání

chránila před smrtí krev velikonočního beránka, tak všechen Boží lid zachraňuje na Kalvárii krev nového velikonočního beránka Ježíše Krista. Zde na kříži viselo jeho tělo z masa a kostí, zde z jeho ran tekla skutečná krev a lidé spáchali ten největší hřích v dějinách, kdy zabili samotného Božího Syna a Bůh ve své obdivuhodné ekonomii spásy tento největší zločin obrátil v největší dobro, když pro Kristovu oběť všem lidem odpouští hříchy. A Ježíš po zmrtvýchvstání toto odpuštění přináší učedníkům slovy: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny..." Poselství Božího hrobu není poselstvím smrti, ale poselstvím života. Zmrtvýchvstalý Kristus se zde setkává s Magdalenou i se ženami a posléze se ukazuje i dalším učedníkům. I když potom odchází k Otci, zůstává s námi stále tajemně přítomen v eucharistii. Tu ustanovil jako viditelné znamení své trvalé přítomnosti mezi lidmi a jako svátost, ve které se neustále zpřítomňuje jeho kalvárská oběť. Při každé mši svaté se znovu obětuje Ježíšovo tělo a prolévá jeho krev na odpuštění hříchů, protože v Boží časoměře neexistuje minulé, současné a budoucí, ale u Boha je ve věčnosti jen stále prožívané nyní.

Mše svatá prožitá v blízkosti Kalvárie se pro všechny poutníky stala neobyčejným zážitkem celého života. Když jsme se loučili s chrámem Božího hrobu a vycházeli ven do temné noci, byl každý z nás ještě dlouho ponořen do hlubokého rozjímání. Vzpomínka na prázdný hrob a pohled na hvězdnou oblohu nám připomněly úvodní slova Velikonoční vigilie, že slavné Kristovo vzkříšení jednou také naši smrt ve světlo promění. *Připravil Karel Chrobák*

Česká Misie ve spolupráci s jednotou Československého Orla v Chicagu

Vás srdečně zvou na

Duchovní cvičení

v kapli České Misie

2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Program bude následující:

Pátek 13.dubna 2007 v 7:00 p.m.

Růženec, mše svatá a první meditační promluva:
„Duchovní cvičení - obnova našeho duchovního života."

Sobota 14.dubna 2007 od 2:00 odpoledne do večera

2:00 p.m. druhá meditační promluva:
„Hřích - velké nebezpečí křesťana."
V průběhu odpoledne adorace
a příležitost ke svaté zpovědi
5:00 p.m. třetí meditační promluva:
„Bůh je připraven vždy odpouštět."
6:30 p.m. mše svatá v kostele s kázáním na téma:
„Boží milosrdenství v Eucharistii."

Neděle 15.dubna 2007 od 10:30 a.m. do 3.00 p.m.

10:30 a.m. mše svatá a čtvrtá meditační promluva:
„Kříž - zdroj Božího milosrdenství."
12:00 p.m. oběd v klubu misijního domu.
1:00 p.m. závěrečná promluva na téma
„Boha nemůžeme nikdy opustit."
chvalozpěv Te Deum a svátostné požehnání
Po skončení exercicií beseda v klubu misijního domu.

Duchovní cvičení povede
Otec Peter Klubert - pallotin
ze Slovenska

Bližší informace podá Fr. Dušan Hladík 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

APRIL 4, 11, 18 & 25

MAY 2, 9, 16, 23 & 30

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Radostné Velikonoce přeje

CZECH VOICE OF CLEVELAND

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m. **Host: Joe Kocab**

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.00 - 5.00 p.m. **Host: Joe Kocab**

ALLELUIA !

HAPPY EASTER !

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary - Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek	*Dolores Jacklin*
1-708-484-3162	**1-630-968-1292**

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

zve své členy, přátele a známé na zajímavý večer
v úterý 10.dubna 2007 v 6 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804
Hostující řečník:

Dr. Wafik A. Hanna, M.D.

Bude hovořit na téma:

„THE HUMAN BODY IS A WALKING MIRACLE“

Dr. Hanna je známý chirurg, který provádí hlavně plastické operace obličeje po úrazech a popálení, odstraňuje jizvy nebo zlepšuje celkové vzezření a omlazení obličeje. Dr. Hanna k nám promluví o různých kosmetických zákrocích a procedurách tak, jak již často diskutoval na televizním programu TODAY, Chicago WGN News, Discovery channel a dalších.

Přijďte si vyslechnout tuto zajímavou přednášku 10.dubna.
Upozorňujeme, že začátek je již v 6:00 P.M., protože Dr.Hanna má později ještě další závazek.
Dobrovolný dar $ 3 .00

Pořádající výbor SVU Chicago

Úmrtní oznámení

21.března 2007 byl ve věku 82 roků
Všemohoucím Bohem povolán na věčnost

Rev. Karel J. Škach

bývalý farář v Berwynu

Narodil se 12.března 1925 v Berwynu. Základní vzdělání získal v českých školách u Panny Marie Svatohorské, sv. Anežky České a u sv. Odila v Berwynu. Středoškolská studia absolvoval v arcidiecézním semináři Quigley, aby odtud odešel do bohosloveckého semináře St. Mary of the Lake, kde byl vysvěcen na kněze 3.května 1951. Působil jako kaplan u sv. Eulalie v Maywood a sv. Symphoray v Chicagu. Byl profesorem teologie na Loyola a De Paul Universitách a soudcem u arcibiskupského manželského tribunálu. Nejvíce zapůsobil na zdejší českou komunitu za své 12leté služby jako farář u sv. Odila v Berwynu. Poslední léta prožil ve výslužbě ve farnosti sv. Rajmunda z Peňafortu v Mt. Prospect, kde se také konala 24.března zádušní mše sv. a poslední rozloučení. Jeho tělesné pozůstatky byly uloženy na hřbitově Resurrection v Justice.

Všem, kdo se s námi spojí v modlitbě za našeho milovaného Otce Karla Škacha z hloubi srdce děkují

Synovec Keneth Sliva
a neteře Karen Kast a Rebecca Bieniek s rodinami,
bratranec Jan Škach s manželkou Rosemary
a ostatní příbuzní v Americe a v České republice

Vděčná vzpomínka

Dne 2.května 2007 tomu bude 9 let, kdy nás navždy opustila moje milovaná maminka a babička, paní

Anastázie Bártová

Žiješ s námi ve vzpomínkách a s vděčností vzpomínáme na Tvoji lásku k nám.

Vzpomínková mše svatá za ni a za jejího zemřelého manžela Josefa bude v sobotu 5.května 2007 v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

Joseph Bárta, syn s manželkou Darlene
Joe a Daniel, vnuci

Vroucí vzpomínka

Před deseti roky ve středu svatého týdne 26.března 1997 na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec, dědeček, strýc a švagr, pan

František Minařík

známý pekař a cukrář
v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 10.výročí jeho odchodu na věčnost.

Současně také vzpomínáme na našeho milovaného bratra, strýce a duchovního Otce

Rev.Ludvíka Světinského

Byl rodák z Dolního Němčí na Moravském Slovácku a byl původně knězem litoměřické diecéze. Dlouhá léta však strávil v exilu, kde působil jako farář v krajanských osadách v diecézi Fargo v Severní Dakotě v USA. Zemřel 6.ledna 1996. Je pochován v rodné obci v Dolním Němčí v hrobě svých rodičů.

Mše svatá za Františka Minaříka i za celou živou i zemřelou rodinu Minaříkovu a za Fr. Ludvíka Světinského a celou rodinu Světinských bude obětována v sobotu 12.května 2007 v 6.30 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Marie Minaříková, manželka
Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem
Marie Kortánek, dcera s rodinou
rodina Světinských
a ostatní příbuzní v České republice

Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království....
Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali....
(Mt 25,34.40)

**Všem spolubratrům jezuitům, bratrům v kněžské službě,
příbuzným a přátelům oznamujeme,
že ve středu 21. března 2007 ve věku nedožitých 88 let
byl k Pánu života povolán**

P. Jan Lang SJ

z Velehradu v Londýně

Narodil se 20. června 1919 v Rajhradě u Brna, kde byl také pokřtěn. Rajhradským opatem Hlobilem byl poslán na jezuitské gymnázium na Velehrad, aby se stal knězem benediktinem. Po šesti letech studia na Velehradě a dvou letech na arcibiskupském gymnáziu v Praze nakonec vstoupil 8. září 1938 do jezuitského noviciátu v Benešově a v roce 1940 tam složil své první řeholní sliby. V letech 1940-42 studoval v Benešově a po zabrání tamní koleje nacisty 1942-43 na Velehradě filozofii. V roce 1943-44 pokračoval v Praze na Strahově ve studiu teologie. V létě 1944 byl spolu s ostatními studenty zatčen a do února 1945 vězněn na Pankráci. Odtamtud byl převezen do Malé pevnosti v Terezíně, kde onemocněl tyfem, ale dočkal se svobody. Hned v září 1945 byl poslán do Anglie, aby v koleji Heythrop dokončil studium teologie. 8. září 1947 byl vysvěcen na kněze, v letech 1948-49 vykonal třetí probaci v St. Beuno´s. Poslední sliby složil 2. února 1956 v Londýně.

Únorový převrat zabránil jeho návratu do vlasti, a tak O. Lang prožil svůj kněžský život v Londýně. Od roku 1949 pracoval pro krajany, zvláště uprchlíky, v československé misii, v katolické akci a ve škole, kterou založil. Více než čtyřicet let připravoval české náboženské promluvy v rádiu BBC. V roce 1949 byly z jeho iniciativy zahájeny pravidelné bohoslužby pro krajany, které se od podzimu téhož roku konaly v jezuitském domě na Farm Street, kde P. Lang od roku 1954 bydlel.

O. Lang spolupracoval na vydávání Věstníku Cyrilometodějské ligy, který byl později přejmenován na "Nový život" a od roku 1954 vycházel jako krajanské náboženské periodikum v Římě. Významně se podílel na aktivitách československé emigrace v Londýně, stál při založení londýnské pobočky Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS). Za práci pro krajanskou komunitu v Británii a za podporu domácího disentu udělil v roce 1991 prezident Václav Havel P. Janu Langovi Řád T. G. Masaryka.

Nejvýznamnějším dílem O. Langa byla spolupráce na založení náboženského, kulturního a sociálního střediska "Velehrad" v Londýně v roce 1964. O. Lang byl do posledních chvil tvůrcem neobyčejně pohostinné a přátelské atmosféry domu, z níž dodnes čerpají lidskou a duchovní posilu Češi, Slováci a lidé dalších národností. Mnozí zde našli cestu k Bohu a vděčně na Otce Langa vzpomínají.

P. Jan Lang zesnul v ranních hodinách 21. března 2007 v londýnské nemocnici St. Mary´s v Paddingtonu. V paměti mnohých zůstane jako muž plný Boha, laskavý, tolerantní, činorodý, citlivý k nouzi druhých, člověk s velkým a otevřeným srdcem.

Rozloučení se zesnulým bylo
v pátek 30. března 2007 při mši svaté v 10:30 hodin
v kostele Immaculate Conception na Farm Street v Londýně.
Do hrobu byl uložen ve odpoledne na hřbitově na Garth Road.

Spolubratři z Tovaryšstva Ježíšova.

Ještě jednou kouzelná Marilyn

Marilyn - Jana Hurdesová se svou maminkou - Ivou Šlezingrovou

Před nedávnem jsme byli svědky nové produkce divadelní skupiny DECH: „Marilyn Monroe – Překrásné děcko". Tato hra měla světovou premiéru 27.ledna t.r. v Chicagu, konkrétně v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru, kam již tradičně přichází krajanské i americké publikum na české divadelní produkce.

Autory hry jsou Vlastimil Novák a Radek Balaš, který jako vynikající režisér má na svém kontě již bezmála stovku her, především muzikálového typu, v nejrůznějších českých divadlech od okresních, přes krajská až pro pražské Národní divadlo. Radek Balaš jako host přijel do Chicaga, aby zde tuto hru režíroval a nakonec vlastně i dotvořil přidáním řady originálních scén. Nejen, že s herci nastudoval jednotlivé výstupy, ale předvedl se také jako vynikající choreograf při nácviku tanečních sekvencí a dokonce i jako korepetitor při aranžování většiny zpěvů. Na jeho práci bylo ve všech směrech vidět, že se jedná o skutečného profesionála a mistra, který poskytl našim amatérským hercům velkou životní školu.

V hlavní roli Marilyn vystoupila našemu obecenstvu dobře známá Jana Hurdesová – svůj pěvecký talent tentokrát musela skloubit i s náročnými hereckými výkony v rozličných životních situacích hlavní hrdinky a dokázala to na výbornou, jak slovy, gesty i mimikou, tak zvládáním mnohých převleků. Překvapila i svými pohybovými schopnostmi, když zpěv spojila s tancem a náročnými krokovými kreacemi. Nejlepší byl ovšem výkon pěvecký, kdy bravurně zvládla písně zpívané kdysi světovou hvězdou Marilyn Monroe, a to jak v anglickém originále, tak v populárních českých překladech. Myslím, že naše publikum doposud netušilo, jaký talent se v této zpěvačce a herečce skrývá. Byl jí překvapen i sám pan režisér, který prohlásil, že kdyby byla v Praze, tak by ji hned angažoval. My jsme ale rádi, že máme Janu tady v Chicagu.

Jako druhý hlavní herec se celkem ve třech rolích představil Stanislav Horáček. Nejprve jako druhý manžel Marilyn Joe Di Maggia, posléze jako její další manžel Arthur Miller a nakonec jako americký prezident John Fitzgerald Kenedy. I on dokázal velmi dobře ztvárnit zcela odlišné osobnosti a do svého hereckého výkonu vložil celé své tělo i svou duši, a to bylo skutečně potřebné, neboť i on musel současně mluvit i hrát, tančit a zpívat, tak jak to vyžaduje každý správný muzikál.

Ve hře také úžasným způsobem debutovala i nová členka divadla DECH Iva Šlezingrová. Také ona ztvárnila několik odlišných rolí. Především maminku Marilyn, potom její učitelku profesorku Paulu Strasbergovou a i drobnou roli filmové klapky. Diváci obdivovali výbornou dikci, zpěv a opět pohybové nadání této novopečené herečky. V ničem si nezadala s představitelkou hlavní role a jejich společné výstupy patřily vůbec k těm nejlepším z celé hry.

Z vedlejších postav okouzlili publikum roztomilí amorkové Petr Draxler a Hynek Vetříček, kteří z rozkazu Nejvyššího asistovali Marilyn a A. Millerovi při jejich milostné hře a potom se snažili ze všech sil udržet jejich lásku i po celý zbytek života. Ti dokázali do hry vtáhnout i celé publikum při nácviku známé písně „Love me tender", stejně tak, jako se posléze v roli kamelotů rozběhli mezi diváky, když roznášeli bulvární tisk. I oni pak zastali ještě několik drobných úloh v podobě asistentů, filmového režiséra a dalších postav.

Podobně v několika rolích vystoupil i Ladislav Murárik, který je publiku znám jakou zasloužilý herec z mnoha dřívějších představení. Kromě menších výstupů režiséra Johna Hustona, číšníka nebo pohřebního zřízence exceloval tentokrát v duetu filmových kritiků s Josefem Pavlicou písní „Chybami se každý člověk učí." Tento skutečný písničkový jazykolam zazpívali oba perfektně. Ladislav Murárik si publikum podmaňuje svou krásnou a srozumitelnou mluvou, jakož i naprosto přirozeným vystupováním na jevišti. Josefa Pavlicu jsme pak mohli vidět ještě v další scéně, v roli Jerryho alias Dafne v duetu s Marilyn z filmu Někdo to rád horké. Tento lidový vypravěč a rodilý komik v tomto groteskním výstupu, přestrojen za dívku, opět nezapřel svoji veselou povahu. Režisér tuto scénu vybral specielně pro něho.

V neposlední řadě musíme při produkci Marilyn jmenovat také Pavla Štěrbu, kterého zná chicagská veřejnost jako režiséra všech velkých představení divadla DECH. Nejenže tentokrát vzal na sebe úkol dramaturga představení, ale sám si také zahrál jako fiktivní režisér, který svými vstupy propojoval jednotlivé části tohoto muzikálu a představil též postavu filmového producenta Goldwyna Mayera, který kdysi dal Marilyn první velkou roli. Na Pavlu Šterbovi také tentokrát leželo břemeno celé organizační práce kolem tohoto představení a bez jeho iniciativy, pozvání Radka Balaše, zajištění herců i technického personálu a hlavně stovek hodin práce by toto představení nebylo nikdy provedeno.

Z dalších účinkujících musíme ještě uvést Radka Šulce v rolích prvního manžela Marilyn Jima Dougherta, režiséra Billy Wildera a pohřebního zřízence. Tohoto herce si dobře pamatujeme z inscenace Rychlých šípů a také zde podal vyvážený výkon. Pozornosti si zaslouží i Tomáš Laga v roli fotografa Marilyn. Svou úlohu tentokrát nemusel hrát, protože jak všichni dobře víme je sám náruživým fotografem, takže tentokrát bylo jeho vystoupení na jevišti něčím docela přirozeným, co patří k jeho životu.

Joe Di Maggia - Stanislav Horáček a Jim Dougherty - Radek Šulc

Filmoví kritici Ladislav Murárik a Josef Pavlica

Nakonec se ještě musíme zastavit u zcela neobvyklé postavy, která ve hře vystoupila. Byla to panenka, která provázela Marilyn jejím životem. Hadrová loutka se v posledním dějství při smrti Marilyn proměnila v živé děvčátko, které se světovou hvězdou zatančilo tanec smrti. Tuto roli ztvárnila Emilka Bulířová, která skutečně působila, jako by vypadla z pohádky. Byla opravdu stejné velikosti jako hadrová panenka, oblečená do stejných šatů, na nohách bílé punčocháče, obličej zakrytý maskou s tváří panenky. Její tanec působil jako dokonalý stroj, všechny pohyby v naprosté souhře, pro diváka hluboký citový zážitek. Je obdivuhodné, že Emilka vydržela všechny ty náročné zkoušky, zvláště v generálkovém týdnu a stejně tak všechna představení, když v dětské roli vystupuje téměř na konci hry. Dík patří zvláště babičce, která to dokázala zařídit.

A abych nezapomněla na ten úchvatný konec. Když už všechno jakoby skončilo a následoval veliký potlesk a děkování, naprosto nečekaně se ještě jednou objevila na scéně Marilyn v červené třpytivé toaletě a začala zpívat „Diamonds are girls best friends" a za ní vtančili na scénu dva páry baletníků v elegantních šatech a svými téměř akrobatickými pohyby zaplnily celý prostor. O toto závěrečné efektní číslo se tak spolu s Janou Hurdesovou postarali členové souboru Veselica Petra Kudrnovská, Helena Pavlíková, Peter Macko a Roman Hruška. A pak už potlesk ve stoje s velikým „Bravo" opravdu nebral konce.

Pro doplnění bych snad uvedla i ty, kteří hráli a nebyli vidět, totiž brněnské herce Miroslava Částka a Janu Hlaváčkovu a našeho misionáře Fr. Dušana Hladíka, kteří ve studiu George Belle natočili doprovodné hlasy pro různé scény.

Sluší se však kromě hercům a režisérovi ještě poděkovat i všem ostatním, kteří se na přípravě a realizaci představení podíleli. Za hudební nastudování Michalu Pleskovi a Jiřímu Cafourkovi, za vytvoření scény a dekorací Martině Mickové, Zdeňku Neradovi a Tomáši Hrubošovi, za kostýmy a masky Dorotce Kocmanové, Lence Hrbáčkové, Petře Špilarové a Heleně Rožnovjakové, za osvětlení a projekci Jiřímu Kasalovi,

Amorkové Petr Draxler a Hynek Vetříček

Marku Poláškovi a Josefu Zikovi, za zvuk a efekty Martinu Spiegelhalterovi a Liboru Kovaříkovi a konečně i všem členům divadelní společnosti DECH a všem ostatním spolupracovníkům, kteří jakkoli pomohli. Jsme vděč-ni, že můžeme k českým divadlům využívat sál Besedního domu v Ciceru, i když cítíme, že zvláště s ohledem na akustiku, ozvučení sálu i osvětlení by si tyto produkce zasloužily daleko lepší, opravdu divadelní sál. Přesto děkujeme všem, že dělali, co mohli i divadlu Bohemia a České misii, kteří zapůjčili potřebnou techniku.

„Marilyn Monroe – Překrásné děcko" bylo úspěšné představení. Dalo to mnoho práce je vytvořit. Byly to dlouhé hodiny nacvičování textů, dialogů a písní i vlastní souhry na jevišti, jednotlivých pohybů, tanců a nakonec třeba i náročných přestaveb scény. To všechno do-kázali dát dohromady za necelé dva měsíce dávní přátelé z divadla v Uherském Hradišti režisér profesionál Radek Balaš s naším domácím Pavlem Štěrbou. To co místní překvapilo byl opravdu lid-ský přístup pana Balaše, který ačkoli je zvyklý pracovat s nejlepšími českými herci, měl velkou trpělivost s ochotníky, vždy vystupoval velmi skromně a bezprostředně, když nahodilí diváci na generální zkoušce upozornili na některé nedostatky, rád přijal kritiku a okamžitě vše napravil a konečně, když se na reprízu nedostavil osvětlovač, sám se ujal reflektoru a celé představení nasvítil. Je to skutečný „pan" režisér.

Konečně je třeba vyjádřit vděčnost České misii, kde české divadlo nalézá permanentně svoje zázemí, ať už v tom, že se v její klubovně konají zkoušky, nebo v tom, že misie ochotně půjčuje svoje technické vybavení a také za mnohou jinou materiální a personální pomoc.

Marilyn v závěrečné scéně obklopená tanečníky ze souboru Veselica

Muzikál o Marilyn Monroe „nemá za cíl napodobovat známou americkou herečku a zpěvačku, ani nechce být pořadem, který by měl zachytit její život," jak v úvodu hry poznamenal Rev. Dušan Hladík, „ale má za cíl především pobavit publikum a pak snad vést tak trochu k zamyšlení nad lidským životem. Jak se říká, světská sláva, polní tráva. Trvalé jsou jen skutečné hodnoty. Ve hře o Marilyn se skloňuje slovo láska ve všech pádech. Český jazyk však zná pouze jeden výraz – láska, zatímco například řečtina má pro lásku výrazy čtyři: sexus, eros, filia a agapé. Sexem myslí pouze lásku tělesnou a erosem lásku žádostivou, kdy člověk hledá uspokojení jen sám pro sebe. Takové lásky užila Marilyn víc než dost. Filia značí lásku mateřskou nebo bratrskou i ta je ve hře zachycena v osobě maminky Marilyn, která na začátku umírá, aby na konci Marilyn přivítala na onom světě, ale nejvýše stojí agapé, které je láska obětující se pro druhé, která nehledí na sebe, ale cele se rozdává, a snad i ta je zde naznačena pohledem na Tvůrce všehomíra."

Tak hra přináší lidem nejen zábavu, ale i poučení. Jedna z diváček po představení řekla, že kdyby její dcera byla trochu starší, tak by ji vzala do divadla se na to podívat, co z člověka může udělat sex, alkohol a drogy. Nejen vyprodaná premiéra, ale i další tři reprízy hry měly u diváků nesmírně velký úspěch. Mnozí přišli i několikrát a jiní se těší na další opakování, stejně tak, jako ti, kdo prozatím zaváhali...

Dagmar Košťálová – Foto Rudolf Hinke

Rady pro duši i tělo

ZNAMENÍ

Byla bouře. Na ostrůvek doplaval trosečník, který se ze všech sil držel trámu z rozbité lodi. Ostrůvek byl ve skutečnosti jen větší útes, holý a nehostinný. Trosečník se začal modlit. Ze všech sil prosil Boha, aby ho zachránil, a každý den vyhlížel na obzoru pomoc. Ale žádná nepřicházela.

Po několika dnech se na ostrůvku zabydlel. Podařilo se mu vyrobit nástroje k lovu a obdělávání půdy, po nekonečných pokusech se naučil rozdělávat oheň a v potu tváře si vystavěl přístřeší, které ho chránilo proti větrům a bouřím.

Uplynulo několik měsíců. Trosečník se stále modlil, ale žádná loď se na obzoru neobjevila.

Jednoho dne zavál vítr plameny z ohniště na rohože trosečníkova příbytku. Ten se v okamžiku vzňal. Hustý kouř zahalil celé okolí. Během několika minut přišla vniveč celá jeho několikaměsíční práce.

Trosečník, kterému se nepodařilo zachránit z plamenů téměř nic, se s pláčem zhroutil na písek. „Proč, Pane? Proč se mi muselo stát i tohle?"

O několik hodin později přistála u ostrůvku veliká loď a spustila na vodu člun.

„Jak jste zjistili, že tu jsem?" ptal se trosečník, který nevěřil svému štěstí.

„Zahlédli jsme kouřové znamení."

Tvé dnešní potíže jsou kouřovým znamením zítřejšího dobra. Bůh tě přijde zachránit.

DVA DŘEVORUBCI

V lese káceli stromy dva dřevorubci. Stromy byly vysoké a měly mohutné a tvrdé kmeny. Oba dřevorubci byli zdatní, ale každý z nich se do práce pustil jiným způsobem. Ten první se do svého kmene vytrvale zasekával ránu za ranou. Nikdy se nezastavil, narovnal záda jen na okamžik, když potřeboval nabrat dech.

Druhý dřevorubec si čas od času dopřál přestávku.

Když zapadalo slunce, první dřevorubec byl teprve v polovině kmene. Potil krev a byl rád, že už bude večer. Nevydržel by pracovat ani o minutu déle. Zato ten druhý stačil podetnout celý strom. Jak je to možné? Vždyť oba začínali současně a stromy byly stejně velké!

První dřevorubec nevěřil svým očím. „To nechápu! Jak se ti podařilo podsekat celý strom, když ses pořád zastavoval?"

Druhý se usmál: „Ty jsi viděl, že jsem se zastavoval, ale nevšiml sis, že jsem si při každé přestávce naostřil sekeru!"

Naše duše je jako sekera. Nesmíme ji nechat zrezivět. Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout si nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné, jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi, a říci jim: „Mám tě rád."
4. Nevynechat oslavy narozenin, výročí, svátků a podobných příležitostí.
5. Být ke všem laskaví. I k těm, které máme doma.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.
10. Dívat se na sebe a směřovat vysoko.

POKROK

Když moje babička chtěla navštívit svou matku, potřebovala na cestu tři dny. Jeden den jela kočárem, druhý den vyprávěla, co je nového, a poslouchala, co se událo u její matky, chvíli byly v kuchyni a chvíli na zahradě a třetí den jela kočárem zpátky domů.

Když se za matkou vydala moje matka, potřebovala dva dny. Jela vlakem, a když měla štěstí a vlak na přestupních stanicích neměl zpoždění, dorazila ke své matce ten den večer. Všechno si povyprávěly a matka druhý den zase odjela.

Když jedu za matkou já, trvá mi to půl hodiny. Jezdím autem a stavím se asi jen na deset minut, protože děti se nudí a já musím ještě stihnout nákupy.

Jestli za mnou bude jednou jezdit má dcera, na jak dlouho se asi zastaví?

Když se ještě chodívalo pro vodu ke kašně, lidé se tam setkávali, prohodili pár slov, řekli si, co je nového, a pomohli si navzájem naplnit džbery, vědra a měchy. Zpátky šli pomalu, voda byla těžká, a tak měli čas na přemýšlení, dokonce i na modlitbu.

Potom byl zaveden vodovod. Od té doby jsou všichni lidé doma. Všechno je jednodušší a trvá méně času. Ale není s kým si promluvit a chybí i čas na přemýšlení.

Z knihy Bruna Ferrera Živá voda pro duši (vydal Portál 2001)

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU, D.C.

V neděli 22.dubna 2007 v poledne

budeme mít v naší národní kapli českou mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší České duchovní tradici.

Za výbor České národní kaple všechny upřímně zvou
Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318
Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

Proč nemohu najít Boha?

My kněží nyní stale častěji slyšíme tuto znepokojující otázku: „Otče, zdá se mi, že jsem ztratil Boha. Zdá se mi, že Jej už nemohu nikdy najít. Co mám dělat? Pomozte mi, prosím!" Ujišťuji vás, že Bůh je vám mnohem blíže než si myslíte. Může se vám zdát, že jste ztratili všechen cit pro Boha a všechnu touhu po Božích věcech. Znamená to, že jste opravdu ztratili Boha? Samozřejmě, že ne! On je vám blíž než kdy předtím.

Tento stav muže být zapříčiněn přirozeně pouhou fyzickou únavou,anebo jednoduše nervovým vypětím. Změna tempa, nebo malá dovolená může změnit tuto situaci. V mnoha případech - a toto může být také váš případ - to může být také znamení, že rostete ve víře.

Vidíte, že nalézt Boha je věc víry nikoliv cítění. Nalézáme Boha otevřením očí víry, nikoliv potlačováním našich citů. Nemůžete čekat, že budete mít požitek z Boha, jako byste jedli banán. Ale věřte tomu nebo ne, mnoho lidí si to tak představuje. Když necítí jeho přítomnost, tak si myslí si, že jej ztratili.

Ale příliš se nad tím netrapte. Apoštolově udělali stejnou chybu. Když Petrovi, Jakubovi a Janovi bylo dáno okusit nebe při proměnění, radostí zvolali: „Pane, je nám tady dobře." Mysleli, že Bůh nebyl nikdy tak blízko, tak žádoucí, tak příjemný.Tehdy byli ještě duchovně nedospělí a většina z nás není jiná.

Kde byli tito tři při ukřižování? Jestliže se jim zdálo dobré být ve chvíli proměnění na hoře Tábor, bylo by pro ně lepší, kdyby byli na Kalvárii v hodině, kdy to náš Nejsvětější Pán nejvíce potřeboval. Avšak pod křížem zůstal jenom Jan. On jediný se poučil, že Boha najde v utrpení právě tak jako v radosti, ve zdánlivém neúspěchu jako ve zjevném triumfu, v bezmocnosti právě jako v síle.

Kde můžete najít Boha? Zamyslete se nad prací jeho rukou. Jeho něžnost se zrcadlí v královské dlani šeptající jako déšť v jižním vánku. Jeho sláva je viditelná v nádherném východu slunce objevujícím se nad obzorem oceánu. Jeho moc se jeví v děsivé síle kvílivého hurikánu. Celé dílo stvoření je odleskem Boha a skrze ně si můžeme uvědomit jeho přítomnost.

A dál - váš soused, ten obyčejný dělník, váš spolupracovník v úřadě, každý člen vaší rodiny - není každý z nich živou připomínkou Krista?

A nakonec i vy sami jste nesmrtelná katedrála Boha - svatyně kde Bůh může být nalezen a veleben, viděn a milován. Někteří jsou schopni hledat Boha ve svých bližních, zatímco jiní dávají přednost tomu hledat jej v sobě samých. Ti si uvědomují slova sv. Pavla, která napsal křesťanům v Korintu: „Víte, že jste stánek Boží?" (1 Kor 3, 16)

K prožívání přítomnosti Krista nás vede také liturgie. Každá její část nás jiným způsobem uvádí do přímého kontaktu s Kristem.

On je přítomen ve Svatých Písmech, protože to je sám Kristus kdo mluví, když jsou jeho slova čtena při bohoslužbě. On je přítomen v liturgických modlitbách, protože slíbil že je uprostřed těch, kdo se modlí s ním, anebo v jeho jménu.

On je přítomen ve svátostech, protože skrze tyto kanály milosti Kristus křtí a posilňuje, pomazává a odpouští, on je přítomen ve slavení eucharistie, „kde se opět zpřítomňuje vítězství a triumf jeho smrti". On je velekněz, který se obětuje s námi a za nás svému Otci ve mši svaté. On je nebeský pokrm, který posiluje náš křesťanský život ve chvíli svatého přijímání.

Nejjistější znamení, že jste neztratili Boha je vaše touha nalézt jej. Neboť vy byste jej nikdy nehledali, kdyby on vás nenalezl první. Nikdy se netrapte, když se vám zdá, že nemůžete najít Boha, ale buďte nadmíru znepokojeni, jestliže jej už nehledáte!

Ano, on má celý svět ve svých rukou, ale vaše ruce jsou jediné, které mohou vzít Boha do světa vašeho srdce. Toto jsou ruce vroucí víry a bezpečné naděje. Denně by se měly vztáhnout, aby objaly Boha. A každý den jej určitě najdou!

Z myšlenek Otce Kiliána McGovena
z kongregace Pasionistů

Někdy se nám Bůh dává poznat téměř hmatatelně, jak ukazují následující případy ze skutečného života:

Jisty profesor v Praze měl malého synka, který onemocněl a přes úsilí těch nejlepších doktorů se jeho zdravotní stav horšil, horečky se stupňovaly a lékaři dávali chlapci už jenom týden života. Zoufalý otec učinil slib Pánu Bohu, že když se chlapec uzdraví, tak on začne chodit do kostela, ke svátostem a změní svůj dosavadní život. Jakoby zázrakem v několika dnech horečky začaly ustupovat a za pár týdnů se chlapec uzdravil a byl veselý jako dřív.

Samozřejmě, že otec pro samou radost a starosti života zapomněl na slib, který dal Pánu Bohu během nemoci svého chlapce. Až jednou... jde v zamyšlení po ulici a tu jeho zrak padnul na kostel. V tom se rozpomněl, jaký slib dal svému Bohu a už vykročil, že vejde do kostela. V zápětí na to mu ale napadlo, co známí a co kolegové v zaměstnání na to budou říkat, že on profesor a chodí ke svátostem a do kostela? Ne, to nemůže a otočil se, že půjde domů. Najednou slyší: „Tatínku, tatínku..." To jeho chlapec ho uviděl na druhém chodníku a vesele se k němu přes ulici rozběhl. Vtom však chlapce srazilo přijíždějící auto a byl na místě mrtev.

Tomuto profesorovi už nikdo nikdy nevysvětlil, že to byla „jenom nešťastná náhoda."

* * *

Nedlouho po „vítězném únoru 1948" kdy komunisté ještě nebyli schopni vyměnit všechny lidi na všech místech jak si to představovali, byly některé nemocnice ještě pod správou řádových sester. Tak přivezli do jedné takové nemocnice nastávající maminku s porodem. Když byla uložena na pokoji, padl její zrak na stěnu, kde byl zavěšen kříž. Ve svém revolučně-ateistickém zápalu vykřikla: „Ten kříž musí pryč! Mé dítě nesmí kříž vidět!" Sestřičky tedy, ač nerady, kříž sundaly a odnesly. Když se potom dítě narodilo, bylo slepé, takže kříž už opravdu nikdy nevidělo.

Připravil František Klaban, Kanada

Majetkové narovnání mezi státem a církvemi v České republice

Ministerstvo zahraničí Spojených států vydalo 6.března 2007 svou výroční zprávu o stavu lidských práv ve světě. V rámci této zprávy je vždy zkoumána i svoboda vyznání v jednotlivých zemích. Co se České republiky týče, zpráva sice uvádí, že Ústava České republiky zajišťuje svobodu vyznání a že vláda ČR „celkem vzato" toto právo v praxi respektuje, nicméně upozorňuje na loňskou stížnost senátorů k Ústavnímu soudu ohledně novely zákona o církvích z listopadu 2005. Americká zpráva z 6.března 2007 dále upozorňuje na „nesmírně pomalý" průběh restitucí církevního majetku v ČR. Rozsudek Nejvyššího soudu, týkající se Svatovítské katedrály, už není ve zprávě amerického Ministerstva zahraničí zaznamenán.

Mnohem podrobněji se vztahem mezi státem a církvemi v České republice zabývalo americké Ministerstvo zahraničí ve své zprávě o stavu náboženské svobody ve světě, vydané 8.listopadu 2005. Ve zprávě se výslovně poukazuje na neuspokojivost situace v oblasti těchto vztahů, zejména na nedořešené restituce majetku katolické církve. Upozorňuje se také na problémy, vyplývající z novely zákona o církvích z roku 2002 pro charity a jiné instituce, zřizované církvemi. V této souvislosti se uvádí nález Ústavního soudu z roku 2003 a připomíná se, že zástupci velvyslanectví Spojených států se v roce 2005 několikrát setkali se zástupci Ministerstva kultury ČR a se zástupci církví a náboženských společností, přičemž opětovně zdůrazňovali důležitosti restituci majetku, protiprávně odňatého obětem holocaustu, židovské obci a církvím.

Ve zprávě se dále uvádí:

„Vláda Spojených států diskutuje s českou vládou o otázkách náboženské svobody v kontextu svého obecného dialogu a politiky podpory lidských práv. Zaměřuje své snahy ohledně náboženských otázek především na povzbuzování (české) vlády a náboženských obcí k vyřešení nároků na restituci církevního majetku a registrace náboženských organizací."

Tolik tedy ze zprávy Ministerstva zahraniční Spojených států o náboženské svobodě v České republice z 8.listopadu 2005. Stejným tématem se zabývala i loňská zpráva amerického Úřadu pro demokracii, lidská práva a práci, uveřejněná 8.března 2006 a týkající se stavu lidských práv ve světě. Česká republika je i v této zprávě kritizována pro nedořešení restitucí církevního majetku, problémy s registrací malých církví a náboženských společností a pro zrušení Nábožens29ké matice.

Tyto zahraniční zprávy potvrzují oprávněnost „Memoranda za nápravu vztahu státu a církví v České republice", nedávno předaného ústavním činitelům a zároveň zpochybňují údiv některých, i nejvyšších představitelů státu nad tímto Memorandem.

V této souvislosti je třeba ještě upozornit na výzvu Evropského parlamentu ze dne 14. 12. 1995, adresovanou členským a kandidátským zemím EU, aby navrátily konfiskovaný židovský majetek. V čl. 17 se připomíná i nutnost restitucí církevního majetku: „...ve státech, které byly pod komunistickým režimem, byl odňat majetek také mnohým jiným osobám nejrůznějšího původu, společnostem a náboženským společnostem, stejně jako mnoha organizacím a především křesťanským církvím." A dále: „... vybízí dále všechny státy střední a východní Evropy, které ještě nerealizovaly právní předpisy, aby veškerý majetek, který byl ukraden komunisty, nacisty nebo jejich komplici, byl vrácen jejich právoplatným vlastníkům."

www.kardinal.cz

Spor o katedrálu svatého Víta nekončí

Dne 16.února 2007 zrušil Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze, který rozhodl, že katedrála svatého Víta patří církvi. Nejvyšší soud dospěl k názoru že vládní nařízení z roku 1954, které z Pražského hradu udělalo sídlo prezidenta a „památku, náležející všemu československému lidu", stále platí. Proto podle Nejvyššího soudu chrám byl a zůstává majetkem státu. Případem se nyní bude opět zabývat Obvodní soud pro Prahu 1.

Klíčové události v soudním sporu o vlastnictví katedrály sv. Víta

30. prosince 1992 - Náboženská matice podala proti Kanceláři prezidenta republiky (KPR) určovací žalobu o vlastnictví katedrály svatého Víta a dalších nemovitostí v areálu Pražského hradu. K žalobě se přidaly další náboženské organizace.

19. prosince 1994 - Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že vlastníkem chrámu svatého Víta je Katolický metropolitní kostel u svatého Víta.

9. února 1995 - Prezidentská kancelář se spolu se Správou Pražského hradu odvolala proti rozhodnutí obvodního soudu.

30. října 1995 - Městský soud v Praze vrátil kvůli procesnímu pochybení případ obvodnímu soudu.

2. března 1998 - Skupina 44 poslanců se obrátila na Ústavní soud se žádostí o zrušení tří legislativních norem z 50. let, na jejichž základě byl chrám církvi odebrán.

22. dubna 1999 - ÚS žádosti nevyhověl a zákony nezrušil.

24. května 2001 - Metropolitní kapitula u svatého Víta stáhla žalobu na Správu Pražského hradu. Kapitula se od té doby soudí již pouze s KPR.

Srpen 2003 - Obvodní soud vyřadil ze sporu o katedrálu tři ze čtyř žalobců - Katolický kostel Všech svatých, Katolický metropolitní kostel u svatého Víta a Pražskou proboštskou benefici Metropolitního dómu. Podle soudu neměly právní subjektivitu. Církev se proti rozhodnutí odvolala.

9. února 2004 - Pražský městský soud zrušil rozhodnutí obvodního soudu o vyřazení tří žalobců a vrátil případ obvodnímu soudu k novému jednání.

23. červenec 2004 - Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že oprávnění žalovat stát ve sporu o katedrálu mají dva subjekty - Metropolitní kapitula u svatého Víta a Kolegiátní kapitula Všech svatých na Hradě pražském. Toto rozhodnutí potvrdil

počátkem listopadu i městský soud.
Prosinec 2004 - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který ve sporu jedná za KPR, oznámil, že proti rozhodnutí soudů podá dovolání k Nejvyššímu soudu.
25. října 2005 - Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že katedrála patří církvi. Proti rozsudku se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových odvolal k městskému soudu.
16. června 2006 - Pražský městský soud rozhodl, že katedrála s přilehlými nemovitostmi patří definitivně církvi.
4. srpna 2006 - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových po obdržení rozsudku oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu. Dovolání však nemá odkladný účinek.
4. srpna 2006 - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových po obdržení rozsudku oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu. Dovolání však nemá odkladný účinek.
5. září 2006 - Správa Pražského hradu předala katedrálu církvi
16. února 2007 Nejvyšší soud zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 o navrácení katedrály svatého Víta církvi.

www.novinky.cz

Pohádka o znárodněné katedrále

Před čtyřmi lety jsem napsal následující článek, který nepozbývá na aktuálnosti ani dnes...

Kauza svatovítské katedrály v Praze a soudní určení jejího vlastníka se dnes u Obvodního soudu pro Prahu 1 točí kolem okrajových drobností, které případ podstatně neovlivní, jak ukazuje pochybené procedurální rozhodnutí soudu z 29.7. 2003. Jádro věci je hlubší, ale přitom jednoduché. Je s podivem, že si toho právníci či novináři dosud více nevšímali - nebo všímat nechtěli.

Pohádka o znárodnění katedrály začíná v roce 1954 u zákona č. 2/54 Sb. z 20.1. 1954 o Státním plánu rozvoje národního hospodářství republiky Československé na rok 1954. V tomto zákoně jsou známé řeči o zvyšování výroby v nejrůznějších oblastech hospodářství a úkoly jsou vyjmenovány s takovou podrobností, že se dovíme, i o kolik se zvýší počet pálených cihel, jak poroste bytová výstavba či údržba bytů, dokonce i to, o kolik se zvýší počet návštěvníků divadel a koncertů. Na závěr se zde říká, že zákon provedou všichni členové vlády. Ani slovo o náboženství, o katedrále, o Pražském hradě. V tomto směru ministru kultury žádný úkol nepřipadl. – První dějství.

Dějství druhé. Dne 10.10. 1954 (tedy až v závěru hospodářského roku) bylo s odkazem na uvedený zákon vydáno vládní nařízení č. 55/54, o kterém vypravěči pohádky tvrdí, že je to vlastní znárodňovací dekret. Hned v § 1 se tu říká, že Pražský hrad, sídlo prezidenta, náleží „všemu československému lidu". Tato „definice" Pražského hradu určitě nezahrnuje katedrálu, která nikdy nebyla „sídlem prezidenta". Ostatně zjistit, co to je Pražský hrad je zcela jednoduché. Stačí nahlédnout do vložky č. 1 Zemských desek, kde je seznam nemovitostí, které Pražský hrad tvoří. Katedrála, ani ostatní budovy církve v tomto seznamu rozhodně uvedeny nejsou. Ani v tomto vládním nařízení není o katedrále zmínka a pohádka ani zde nemá oporu. Pouze se tu říká, že vymezení areálu Pražského hradu provede „rada Ústředního národního výboru hlavního města Prahy v dohodě s kanceláří prezidenta republiky". Nic nepomůže odkaz na to, že toto vládní nařízení dodatečně odhlasoval parlament. Jakýkoliv vyvlastňovací výrok totiž i tady chybí.

Třetím dějstvím pohádky je vyhláška o vymezení chráněné oblasti Pražského hradu, vydaná odborem vnitřních věcí rady Ústředního NV hl. m. Prahy, tedy nikoliv samotnou radou, a publikovaná 19.9. 1955. Každý by s napětím očekával, že zde bude nějaký výrok o katedrále. Odbor vnitřních věcí se však nenamáhal ve své vyhlášce vypsat parcely a budovy, které do chráněné oblasti Pražského hradu patří. Pouze „vykolíkoval" území od jednoho rohu ke druhému, v některých případech dokonce prostředkem pozemků. Tedy ani zde není žádný konkrétní vyvlastňovací výrok o katedrále, o té tu zase není ani zmínka.

Teprve ve čtvrtém dějství pohádky se dovídáme něco konkrétního. Odbor pro výstavbu Ústředního NV hl. m. Prahy vydal 17.2. 1956 rozhodnutí s pozoruhodným názvem: „Rozhodnutí o náhradě za nemovitosti v chráněné oblasti Pražského hradu". V něm uvádí, že „po vymezení chráněné oblasti přecházejí s účinností od 16. prosince 1954 (tj. účinnosti vládního nařízení) do vlastnictví Československého státu (pozn. nikoliv už „všeho československého lidu") podle ustanovení § 1 vládního nařízení", a následuje seznam pozemků a budov, kterých se to týká, včetně katedrály.

Dějství páté. Následuje zápis do pozemkových knih. Každý zápis musel být odůvodněn, resp. doložen vlastnickým titulem. A v tomto dějství dochází k překvapení. Jako vlastnický titul pro stát není uvedeno vládní nařízení 55/54 Sb., nýbrž ono již slavné rozhodnutí odboru pro výstavbu Ústředního NV hl. m. Prahy ze dne 17. 2. 1956 č.j. Výst./13-28834/55-Po.

Státní administrativa tak konečně splnila úkol, který jí zákon č. 2/54 neuložil. Fiktivní hospodářský úkol pro rok 1954 byl splněn až v roce 1956 a jak nám říká rozhodnutí ze 17. 2. 1956, vlastnické právo přešlo na stát se zpětnou účinností už ke dni 16. 12. 1954, samozřejmě bez náhrady.

V pohádkách se nemožné věci stávají možnými. Záměr komunistického režimu zmocnit se církevních objektů na Hradčanech, pokud jde o realizaci, připadl až subalterním úředníkům z odboru výstavby Ústředního NV hl. m. Prahy. (Tento postup je totiž v rozporu i s § 9 komunistické květnové Ústavy č. 150/48). Tak se věc ani podle zákona totalitního komunistického režimu právně nemožná stala možnou.

A celou tuto pohádku – Evropo, div se! – přejímá nás demokratický řád od komunismu osvobozené republiky a svými proticírkevně zaměřenými právníky z oné minulé doby hájí zuby nehty komunistické nespravedlnosti – jen proto, že tak mohou církev poškodit.

Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský
Vyšlo v MF Dnes 26. 8. 2003

In memoriam JUDr. Mojmíru Viktorinovi

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že 25.února 2007 v Berwynu ve státě Illinois zemřel člen Sdružení československých exulantů pan

JUDr. Mojmír Viktorin

Narodil se 28. listopadul923 v obci Šardice, okres Hodonín, na jižní Moravě. Studia práv na Karlově univerzitě ukončil v roce 1948. Po komunistickém puči v únoru 1948 byl z politických důvodů uvězněn a jako politický vězeň pracoval 7 let na nucených pracích v uranových dolech.
V roce 1968 ještě před sovětskou okupací Československa odešel do Rakouska a potom jako politický uprchlík vyemigroval do Spojených států.
Až do konce života aktivně pracoval ve Sdružení československých exulantů, Společnosti pro vědu a umění (SVU) a Matici vyššího vzdělání.
Budiž čest jeho světlé památce!
Rozloučili jsme se s ním v sobotu 3.března 2007 v kapli domu České misie v Ciceru.
Jeho tělesné pozůstatky byly zpopelněny a budou převezeny do rodné země.

Pozůstalým rodinám jeho bratra a sestry v České republice vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

Vážená pozůstalá rodino, milí přátelé!

Chci říci pár slov o zesnulém JUDr. Mojmírovi Viktorinovi za Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Úmrtím Dr. Mojmíra Viktorina ztratil chicagský exil významnou oporu. Jeho odchod pocítíme my všichni, kteří jsme tu zůstali s naším společným posláním po něm. Zosobnil národní a osobní snahy v boji za právo, důstojnost a vzájemné pochopení.

Jako všichni vlastenci jeho generace se nevyhnutelně zapojil do odporu proti komunistickému teroru. Po zradě a odhalení jeho ilegální skupiny byl uvězněn a v koncentračním táboře Jáchymov doloval po 7 let uran bez jakýchkoliv ochranných prostředků. Snad nemusím dodávat, ze práce v uranových dolech mu rozhodně na zdraví nepřidala. Neměl nikdy iluze o cílech a násilných metodách komunistů a využil nejbližší příležitosti k odchodu do zahraničí, která se mu naskytla v době dočasné oblevy komunistické perzekuce v roce 1968 těsně před sovětskou okupací Československa .

Po příchodu do Chicaga se hned zapojil do místní exulantské činnosti. Československé organizace v té době žily zvýšenou aktivitou, neboť nově příchozí rozmnožili řady politických uprchlíků z doby po komunistickém puči v roce 1948. Tehdy se zde vydávaly několikeré české noviny, mezi nimi i deník, byly tu pěvecké soubory ČSA a Lyra, bylo zde mnoho zájmových spolků i politických seskupení. Politických vězňů tu bylo tolik, že založili novou organizaci Sdružení bývalých politických vězňů komunistického Československa a Mojmír se stal členem. Bylo nadmíru časové jak zviditelnili svoje morální právo mluvit z exilu do veřejných záležitostí té doby.

Dr. Mojmír Viktorin prožil v exilu skoro polovinu svého života. Po těžkém začátku pracoval mnoho let v pobočce Centrální Banky - Federal Reserve Bank v Chicagu. Pomoc druhým byla pro něj samozřejmostí. Přistupoval k lidem bezprostředně a zdvořilým způsobem, který se dnes již zřídka vidí. Po útrapách v komunistickém kriminále našel rychle nové equilibrium a bez zábran se vrátil ve vztahu k lidem k otevřenosti a upřímnosti, které byly tak charakteristické pro českou mentalitu dříve než nacismus a komunizmus nahlodal českou psychiku. Strach a podezření z okolí byly Mojmírovi úplně cizí, v čemž nám byl vždy vzorem. Totality minulého století poznamenaly mnoho lidí, ale Mojmír Viktorin zůstal ve svém srdci nezměněn.

Po Palácovém převratu v Československu v roce 1989 se Mojmír domů nevrátil, ačkoliv by to od něj mnohý očekával. Mnozí jeho vrstevníci i někteří přátelé z vězení to učinili. Další se bez důkladného zkoumání dali do služeb dnešní neokomunistické garnitury v České republice. Snad právě v tom se ukázal jeho pravý, možno říci ryzí charakter. Přispět svými silami jen těm, kdo si to zaslouží nejen mluvou, ale i svými skutky.

Mojmíra Viktorina jsem poznal krátce po jeho příjezdu do USA v roce 1968. Byli jsme v Berwynu sousedé s Froňkovými, kteří si na vedlejším pozemku postavili dům. Mojmír pro pana Froňka hlavně z počátku pracoval a pak je často navštěvoval. S mým otcem, dokud ještě žil, vedli časté politické debaty. Mojmír měl dobrý politický přehled a reálný pohled do budoucna. Po dobu 38 let jsme se vídávali velmi často při různých příležitostech. V posledních letech jsme spolu jezdili na schůze Matice Vyššího vzdělání do Chicaga a ještě před pěti týdny nám pomáhal v organizování každoročního reprezentačního plesu. Budeme všichni Mojmíra dlouho postrádat.

Budiž čest jeho světlé památce!

Václav Zolman

MLADÝM

Na co někdy zapomínáme, že je v životě důležité...

Bylo to den před Vánocemi, když jsem spěchala do supermarketu dokoupit dárky, které jsem před tím nakoupit nestačila. Když jsem uviděla ten dav lidí, přešla mě chuť a začala jsem si pro sebe nadávat: „Můžu tady čekat věčnost, nic nestíhám a ještě tolik toho musím vyřídit... Ty Vánoce jsou čím dál horší, je to samý stres, nejlepší by bylo, kdyby se ten shon mohl celý prospat!"

Nakonec jsem se přece jen probojovala do oddělení s hračkami a začala jsem nadávat na ceny a přemýšlela jsem o tom, jestli si vůbec moje děti budou s těmi hračkami hrát. Když jsem se tak přehrabovala v regálech, uviděla jsem jednoho asi pětiletého chlapečka, jak k sobě tiskne jednu panenku. Měl strašně smutný pohled přitom, jak hladil panenku po vláskách. Potom se otočil k jedné starší dámě a zeptal se: „Babi, jsi si jistá, že nemám dost peněz, abych si koupil tuto panenku?" Starší dáma mu odpověděla: „Víš i ty sám, že nemáš dost peněz zlatíčko." Potom poprosila vnoučka, aby tam chvíli počkal, že se ještě na něco podívá. Rychle odešla. Chlapeček ještě stále držel v náručí tu panenku.

Nakonec jsem se k němu obrátila a zeptala jsem se ho: „Komu by si chtěl koupit tu panenku?" „Tuto panenku chtěla moje sestřička na Vánoce ze všeho nejvíc, byla si jistá, že jí ji Mikuláš přinese pod stromeček." „No když ji tak chtěla, tak jí tu panenku Mikuláš určitě přinese." „Ne, ne - tam kde je teď, už jí Mikuláš dárky přinést nemůže. Aby tu panenku dostala, tak ji musím dát mamince, aby jí ji dala, až tam půjde." Očka mu při tom ještě víc zesmutněla. „Moje sestřička šla k Ježíškovi, aby byla s ním. A tatínek mi říkal, že i maminka brzy půjde za Ježíškem, tak jsem si myslel, že by jí tu panenku mohla vzít." Potom mi ještě ukázal jednu milou fotku, na které se usmíval. „Tuto fotku bych jí chtěl taky poslat, aby na mě nikdy nezapomněla. Mám velmi rád svou maminku a přeji si, aby neodešla, ale tatínek říkal, že musí odejít, aby mé sestřičce nebylo smutno." Potom se zase podíval s těma jeho smutnýma očima na panenku. Rychle jsem si vytáhla peněženku a nepozorovaně jsem z ní vyndala peníze a řekla jsem chlapečkovi: „Pojď, přepočítáme tvoje peníze, co když přece jenom budou stačit na tu panenku?" „Dobře, doufám, že jich bude přece jen dost." Rychle jsem přidala k penězům, které mi podával, ty svoje, tak aby si toho nevšimnul a začali jsme počítat. Bylo dost peněz na panenku a ještě mu i zbylo. Chlapeček zvolal: „Děkuji Ti Bože, žes mi dal dost peněz!" Potom se na mě podíval a řekl: „Víš, včera jsem poprosil Boha, aby mi dal dostatek peněz na panenku, aby ji mohla maminka vzít sestřičce a on mě vyslyšel!!! Ještě jsem chtěl koupit mamince jednu bílou růžičku, ale o to jsem se už neodvážil Boha žádat a on mě přece jen dal víc, abych mohl koupit i panenku i růžičku. Víš maminka má velmi ráda bílé růže."

Za pár minut se chlapečkova babička vrátila a odešli. Po setkání s chlapečkem jsem pokračovala v nákupech, ale už ve změněné náladě, stále jsem na něho musela myslet. Potom jsem si vzpomněla na článek, který jsem četla před dvěma dny. Psalo se tam o opilém šoférovi, který naboural do jiného auta, ve kterém byla mladá žena se svou dcerou. Děvčátko na místě zemřelo a matka byla v kritickém stavu.

Dva dny po mém setkání s chlapečkem jsem si přečetla článek, který oznamoval, že chlapečkova maminka zemřela. Běžela jsem do květinářství a koupila jsem kytici bílých růží a vypravila jsem se na pohřeb. Na místě, kde se mohou příbuzní naposledy rozloučit se svou nejmilejší, ležela v rakvi mladá žena. V ruce měla kytici bílých růží a vedle sebe položenou chlapečkovu fotografii a panenku. S pláčem jsem opustila hřbitov, s pocitem, že se můj život změnil. Láska, kterou chlapeček cítil ke své mamince a sestřičce byla nepředstavitelná. A jeden opilý řidič mu za setinu vteřiny vzal maminku i sestřičku, které tolik miloval.

Když tento příběh dáte přečíst ještě někomu jinému, tak možná zabráníte tomu, aby někdo opilý sedl za volant!

Příběh nám zaslala
Maria Griglákova

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Na úsvitu našich dějin

Historicko-zeměpisný obraz České země před vznikem jednotného státu

Většina starých pověstí vypráví o **kmenu Čechů**. To byli obyvatelé Pražska, Slánska a o něco později i povodí Mže - Berounky. Rodokmen jejich knížecího rodu Přemyslovců by podle pověstí sahal až do 8., ne-li do 7. století. Historie však zná teprve Bořivoje, který jako první z nich přijal v roce 869 či 870 z rukou moravského biskupa Metoděje křest a založil pak na Levém Hradci první křesťanský kostelík v Čechách.

Levý Hradec nad Vltavou nedaleko Prahy byl významným knížecím sídlem, i když později byl zastíněn Prahou a to na úkor dalších významných starých hradisek, jako třeba Budče. Mocné levohradecké hradisko se rozkládalo na dvou téměř samostatných terénních blocích, chráněných strmými srázy a mohutnými hradbami. Opevnění bylo silné i na hospodářském předhradí, ale zejména tam, kde se přicházelo k vlastnímu hradu. Ve druhé polovině 9. století zde vyrostla kamenná hradba, zpevněná na vnitřní straně způsobem, který připomíná „galskou hradbu" - roštovou konstrukci z ležatých břeven, přičemž konce těch příčných byly zakotveny přímo v hradbě. Celý navzájem svázaný systém klád byl pak vyplněn hlínou, jejíž povrch sloužil jako ochoz pro obránce. To byl typický způsob, jakým naši předkové ve střední době hradištní opevňovali svá hradiska. Za hradbou stály na Levém Hradci srubová obydlí knížecí družiny, znatelně lepší než chalupy obyvatel předhradí. Uprostřed vnitřního hradiska byl knížecí palác a při něm kostelík sv. Klimenta z roku 874. Ke každému hradisku patřilo také pohřebiště. Proto také v okolí nacházíme kostrové hroby. Levý Hradec měl své pohřebiště z 9. a 10. století před hradbami, u dnešní osady Žalova.

Staré pověsti připomínají další kmen a to **Lučany,** nepřátele Čechů. Lučanům ve válkách se sousedními Čechy šlo o totéž, o co pražským Přemyslovcům - o rozšíření vlastní moci a o zlomení nebezpečně rostoucí moci těch druhých. Území Lučanů se rozprostíralo od dolního přes střední Poohří až k západočeské Mži. Z jejich hradisek nás zaujalo především hradisko Vlastislav, které založil stejnojmenný kníže Vlastislav a to „na pomezí dvou krajů, bílinského a litoměřického, a vsadil do něho zlé lidi, aby činili úklady," jak napsal Kosmas ve své kronice. Je nepochybné, že Kosmas ve své kronice zachytil ohlas skutečných událostí. Jistě vás překvapí, že na místě určeném Kosmou stojí dodnes obec Vlastislav a u ní se nachází hradiště s trojitou hradbou.

Pásmo pod Krušnými horami obývaly menší kmeny. Při horní Ohři na Karlovarsku to byli **Sedličané,** na opačném konci - tam, kde Labe opouští Čechy - to byl kmen **Děčanů. Lemuzi** měli svá sídla mezi Sedličany a Děčany. Nás budou zajímat nálezy z kraje Lemuzů. Sem do Stadic v okolí Bíliny, šli poslové kněžny Libuše pro nového knížete Přemysla. Pověst vypráví, že při příchodu poselstva Přemysl zabodl do země otku. V těchto místech se našla pověstná otká v roce 1836, zda to byla skutečně Přemyslova otka není jisté. Jestliže by to byla skutečně otka knížete Přemysla, pak by Přemysl byl původem Kelt, protože šlo o železnou sekerku z doby laténské.

Další zajímavý nález z kraje Lemuzů byl odkryt na hradisku nad vsí Zabrušany u Teplic, byla to velkolepá mohyla slovanské kněžny v obci Zelenky. Pohřbená žena patřila k vládnoucímu rodu. Na poslední cestu byla kněžna vyzdobena bohatými zlatými a stříbrnými šperky velkomoravského typu i s antickou kamejí ze 4. století zasazenou do zlatého medailonu. Velkomoravské Šperky na konci české země jsou určitě zajímavým objevem.

Sledujme teď Labe od Děčína proti proudu. Po kmenu Děčanů přicházejí na řadu stejně nečetní **Litoměřici.** Pak **Pšované,** jejichž středisko leželo patrně na místě dnešního Mělníka. Odtud si první křesťanský kníže Čechů Bořivoj odvedl manželku, knížecí dceru Ludmilu a to ještě před svým pokřtěním - křest pak podstoupili spolu. Kmen **Charvátů** sídlil v severovýchodních Cechách, hlavně v Pojizeří. Charváti budovali svá rozsáhlá hradiska na celých terénních blocích, jak ukazuje např. poloha zvaná Hrada na Mužském u Mnichova Hradiště.

Silný byl kmen **Zlíčanů,** který se usídlil na území mezi Charváty a Čechy. Jejich hradisko Stará Kuřim patřilo k nejmocnějším. Na pohřebišti se našly vzácné zbraně a zbroj z počátku spíše franského, pak východního i velkomoravského rázu. Moravská pohřebiště tu připomínají zejména krásné šperky žen.

V kolínském hrobě se našel nádherný pozlacený kalich, řada stříbrných kování řemenů s reliéfními rostlinnými motivy, ozdobené ostruhy, železný meč a sekera a ještě jiné zajímavé věci, které nesou znaky franského umění, anebo prvky velkomoravské až byzantské.

Kmen **Doudlebů** žil asi v jižních Čechách. U Českých Budějovic nad Malší se nachází velké hradiště v obci Doudleby. Roztříštěná povaha jihočeského osídlení vzbuzuje podezření, že toto rozsáhlé území mohlo být rozčleněno do více celků, o kterých dnes už nic nevíme.

Sjednocování českých kmenů

V průběhu času některá stará hradiska zanikají a nová zase vznikají, což úzce souvisí s vnitřním vývojem knížecí moci v Čechách. Má-li pravdu pověst o lucké válce, pak je důkazem, že už před Bořivojovým křtem zahájili Přemyslovci, knížata silného středočeského kmene Čechů, politiku sjednocování země pod vládou Prahy. Tenkrát se to podařilo válkou, jindy zase šikovným politickým sňatkem (to když si vzal Bořivoj Ludmilu a s ní celé Pšovsko), v dalším případě zase výhodnou dohodou, vnucenou soupeři (připomeňme si legendu o střetnutí a smíření knížete svatého Václava s knížetem Zlíčanů). V té době už Václavovi podléhalo jihočeské Doudlebsko, když jeho bratr Boleslav I. zase násilím ovládl Pojizeří, a dostal se pak proto do dlouholetého boje s německou říší. Za Boleslava I. a II. však sjednocovací proces českých kmenů končil. Moc Prahy neobyčejně vzrostla. Její význam zdůrazňuje i založení biskupství v Praze v roce 973 a ražba prvních českých mincí v době o málo dřívější. Tento vývoj se odráží v rozkvětu pražského hradiska, které během 9. století teprve vzniklo, ale v 10. století bylo už mocné jako snad žádné jiné v Čechách.

Rozdělení země na dvě sféry moci
Přemyslovci v Praze, Slavníkovci na Libici

Praha nebyla jediným sídlem knížecí moci. Na sjednocování země se podíleli i jiní. Tak se stalo, že ke konci 10. století byla země rozdělena na dvě velké sféry moci. Českou, do které patřil hlavně střed a severozápad země, a bývalou zlickou, kde se dostal k moci knížecí rod Slavníkovců.

Knížecí rod Slavníkovců

Slavníkovcům patřilo východnější Polabí a český jih až po pásmo Brd. Kníže Slavník, který zemřel podle Kosmova údaje v roce 981, byl pán stejně mocný jako Přemyslovec Bole-

slav II. Sídlo rodu Slavníkovců se nacházelo v Libici nad Cidlinou, poblíž Poděbrad.

Rozmach hradiska při soutoku Cidliny s Labem nastal v 10. století, kdy osídlení okrouhlého vnitřního hradiska i jeho předměstí silně vzrostlo. V jeho okolí se objevily nové osady. Zadní část hradiska se změnila v samostatné knížecí sídlo, kde vedle roubeného paláce vyrostl kamenný kostel na půdorysu kříže.

Slavníkovci razili mince, měli svou vlastní měnu, drželi si samostatné branné síly, vojsko, které pod vlastním velením dávali k dispozici německému císaři pro boj proti pohanům. Slavníkovci byl vskutku mocný knížecí rod a nebezpečný soupeř Přemyslovců a to zvláště proto, že zemřelý kníže Slavník zplodil ve vášnivém manželském svazku se svou ženou Střezislavou šest mužských potomků, z nichž Soběslav se po smrti otce ujal vlády. Další syn knížete Slavníka, Vojtěch, patřil k nejvzdělanějším mužům v zemi. Kníže Slavník měl také několik dcer a dokonce ještě také několik nemanželských dětí. Je nepochybné, že Slavníkovci vládu Přemyslovců na svém území neuznávali a že na sklonku 10. století mocensky i počtem členů svého rodu rychle posilovali své pozice, což Přemyslovci sledovali s rostoucí nevraživostí.

Hned po smrti knížete Slavníka bylo pro Přemyslovce výhodnější se Slavníkovci spolupracovat. Pak tato spolupráce přecházela v opatrnou diplomacii. V roce 982 Přemyslovec Boleslav II. souhlasil, aby druhou nejdůležitější funkci v zemi, biskupský úřad v Praze, obdržel Vojtěch z rodu Slavníkovců. Avšak Boleslav II. se s přísným biskupem Vojtěchem v přemyslovské Praze brzo dostal do sporů. Představa Vojtěcha o úloze církve v zemi se rozcházela *s* představou Boleslava II. Mezi oběma nastaly vleklé spory.

Vojtěch, který získal všeobsáhlé znalosti studiemi v saském Magdeburgu, se poté stal nadšeným přívržencem hnutí, které se šířilo z francouzského benediktinského kláštera v Cluny. Hlavním principem tohoto hnutí byla myšlenka vymanění církve z dosavadního podřízení světským feudálům. Vzdělaný, kultivovaný, hluboce nábožensky cítící Vojtěch žil pro ideu mocné, nezávislé, církevní kánony dodržující organizace křesťanů. Odmítl doma vystupovat v roli kaplana pražského knížete, pokusil se dodat biskupskému úřadu plné vážnosti i politické váhy. Poté se Vojtěch dostal v přemyslovské Praze do sporů nejen s vládnoucím Boleslavem II., ale i s feudály a s částí kněžstva, neboť biskup Vojtěch také horlivě brojil proti pohanským přežitkům a pouze formálnímu křesťanství. Biskup Vojtěch odsuzoval manželství kněží, mnohoženství, obžerství bohačů, nedodržování postů a řady dalších církevních předpisů. Vojtěchův boj však nepřinášel kýžené výsledky, proto nakonec znechucený biskup opustil diecézi i zemi, odešel do Říma a chtěl požádat papeže, aby ho biskupského úřadu zprostil. Češi si však vyžádali Vojtěchův návrat a proto se z papežova příkazu vrátil zpět do Prahy. Přivedl s sebou několik mnichů a usadil je v Břevnově; roku 993 tam vznikl první benediktinský klášter v Čechách.

Smír se svéhlavými Čechy však netrval dlouho. Zakrátko musel biskup Vojtěch znovu brojit proti starým nectnostem. Velmoži nelibě nesli, že je biskup kárá za prodej zajatců do otroctví a za nespořádaný rodinný život. Odpor proti biskupovi přerůstal v nenávist káraných a tato narůstající nenávist se přenášela i na ostatní členy rodu Slavníkovců. Vztahy mezi Přemyslovci a Slavníkovci se tak vyhrotily, že bylo zapomenuto na příbuzenské svazky a přátelství obou rodů z rozumu definitivně skončilo.

Jednoho dne se pod ochranu biskupa Vojtěcha do chrámu utekla žena přistižená při nevěře. Zvyk dovolával, aby její provinění bylo ztrestáno smrtí a její příbuzní žádali, aby jim byla vydána. Když biskup Vojtěch odmítl, vtrhli do kostela a nedbajíce posvátného místa hříšnici zabili. Po této příhodě Vojtěch znovu opustil Čechy. Pobýval v Římě, putoval k hrobům významných světců a nějaký čas se zdržel u dvora císaře Otty III. Do Čech se už nevrátil.

Krutý konec knížecího rodu Slavníkovců

Přemyslovci zákeřně zaútočili na Slavníkovce na Libici dne 28.září 995, ve výroční den smrti sv. Václava. Byla ve zvoleném okamžiku skryta nějaká symbolika? Faktem je, že Přemyslovci využili příznivých okolností. Nejstarší ze synů knížete Slavníka, Soběslav, se zúčastnil vojenského tažení proti pohanským Bodrcům, takže Libice neměla v tom okamžiku k ochraně sbor zkušených bojovníků. Na Libici zůstali jen čtyři mladší bratři: Spytimír, Pobraslav, Pořej a Čáslav, pak ještě ženy a děti... Libice zůstala chráněna jen základní vojenskou hotovostí. Začal nečekaný útok. Tvrdý úder. Překvapující, zákeřný a zdrcující. Ve jménu Přemyslovců tento útok prý vedli Vršovci, příslušníci rodu, jenž se později dočkal stejně tragického konce jako Slavníkovci.

Dobývání Libice trvalo asi 2 dny. Obležení prosili o příměří, aby mohli vykonat obřady k poctě sv. Václava. Ale jejich prosba byla odmítnuta posměšným křikem zpod hradební zdi: „Váš-li je Václav, náš zase Boleslav!" Jakmile se pražským útočníkům podařilo zdolat valy libického hradiště, začalo krvežíznivé,a nelítostné vraždění a plenění. V průběhu boje zahynuli všichni stateční obránci ve zbrani i všichni ostatní, v jejichž žilách kolovala slavníkovská krev: starci, ženy, děti i bezmocná nemluvňata; nic nepomohlo, že urození obyvatelé libického hradiště se uchýlili na posvátnou, nedotknutelnou půdu místního kostela. Útočníci neměli s nikým slitování.

Po zničení Libice, hlavního slavníkovského sídla, nastalo vyvrácení ostatních hradů a sídlišť, nejdůležitější opevněná střediska obsadily přemyslovské posádky. Libici dostali - asi za rozhodující spoluúčast - do vlastnictví Vršovci Kromě toho ještě řadu dalších dnů trval lov na příbuzné pánů z Libice a jejich věrné...

Dne 28.září 995 byly Čechy politicky sjednoceny a podřízeny vládě jednoho panovníka z rodu Přemyslovců, Boleslava II. Od té chvíle neměli Přemyslovci v zemi rovnocenného soupeře. V Čechách nezbyl jediný živý Slavníkovec. Poslední dva příslušníci knížecího rodu Slavníkovců, bratři Soběslav a Vojtěch, tohoto času pobývali v zahraničí. Po vyvraždění svého rodu v Čechách se oba sešli v Hnězdně, kde u Boleslava Chrabrého nalezli politický azyl. Avšak i dny obou bratří z rodu Slavníkovců byly už sečteny...

Utrpení a mučednická smrt Vojtěcha

Neštěstí nejbližších dovršilo Vojtěchovu osobní tragedii. Vojtěch hledal únik před krutostmi světa, jeho věrným průvodcem byl kněz Radim, jeho nevlastní bratr, levoboček knížete Slavníka. Vojtěch se rozhodl odejít od dvora Boleslava Chrabrého. S povolením papeže se Vojtěch vydal na misijní cestu k pohanským Prusům. Ale ti odmítli poslouchat jeho kázání o zvláštním bohu, jediném a zároveň trojím. Když Vojtěch vstoupil do míst, které pohané považovali za posvátná, Prusové Vojtěcha přepadli. Vojtěcha proklálo pohanské kopí. Pak Vojtěcha pohané ubili k smrti. Nakonec mu uřízli hlavu.

Boleslav Chrabrý tělo mučedníka vyváží zlatem, dal přenést ostatky vzdělaného přítele do Hnězdna, kde ještě nedávno předtím s Vojtěch zabýval pořádáním polských církevních záležitostí, a roku 1000, tři léta poté, co světec zahynul v roce 997, bylo nad jeho sar kofágem ustaveno polské arcibiskupství. D hnězdenského chrámu se památce Vojtěcha jednoho z nejučenějších a nejproslulejších mu žů tehdejší Evropy, přišel osobně poklonit tehdejší římskoněmecký císař dvacetiletý O ta III. Právě on to byl, kdo povýšil Hnězdno n arcibiskupskou metropoli a požehnal jejím prvnímu arcibiskupovi, Vojtěchovu nevlastn mu bratru Radimu - Gaudentiovi.

Vojtěcha motivovali k církevní službě i jeho rodiče. Jako chlapec vážně onemocněl zoufalí rodiče učinili slib, že ho zasvětí Boh uzdraví-li se. Hoch se jako zázrakem uzdrav a od té chvíle vyrůstal jen pro své poslán vzděláván kněžími na rodné Libici. Tam h také biřmoval magdeburský biskup Adalbe když tudy procházel na své misijní cestě. Od chvíle nosil Vojtěch jeho jméno, pod ním později proslul v mnoha zemích. Jeho svát se slaví 23.dubna

Alena Kulheimová, Česká republi

Shaking Ourselves Out Of Self-centeredness

The author of *The 7 Habits of Highly Effective People,* Stephen Covey, likes to tell the story of being in an empty subway car when a man got on with some children.

The man sat down and stared off into space. The children raced around the car, jumping on and off the seats, yelling, screaming and arguing. The man seemed to ignore them.

Stephen became more upset by the moment - first at the kids for "acting out," as they say these days, but then at the father, who had a responsability to control his children in public and teach them a little self-control in the process.

Stephen was about to say something when the man looked up and said something like, "Mister I know the kids are behaving badly, and I'm sorry for that. But they just lost their mother, and none of us knows exactly what to do now."

As Paul Harvey might say, "Now he knew the rest of the story."

Stephen's attitude changed suddenly.

A moment ago he had been disturbed, frustrated and angry.

Now he was filled with compassion.

Nothing had changed - except Covey's knowledge.

And that changed everything.

I tell the story because it suggests how self-centered we really are.

Each of us is "historically conditioned, which is a fancy way of saying that each of us participates in the reality of the universe but only in one particular place and time - from one perspective.

There is difference between our individual perspective and the fullness of reality.

We always start with - and often cling to - our own individual perspective.

Nevertheless, there remains the wholeness of reality that God has given us and that we are called to share, whether or not we ever each get around to acknowledging it.

When it comes to reality, we experience it rather like a blended family: yours, mine and ours.

Of the three, "mine" is the one reality we always start with.

Some settle for it too.

If I indulge my self-awareness and self-centeredness, "mine" is all that matters. "Yours" is your problem and the possibility of "ours" doesn't even come to mind.

It's like the old Sufi tale of the blind men and the elephant. Each blind man has his own unique empirical experience of the elephant. And each of those experiences, taken by itself, tells one of the men that he is in the presence of something very different than an elephant.

The story tells us something more: the only way the blind men can come to realize that they are confronting an elephant is if they share their experiences and stick to the premise that no matter how different each of those experiences is, all of them are absolutely valid and must be taken into account in coming to a conclusion.

That's asking a lot front them - not because they are blind but because they are men.

In the same way, we each have our own individual experience of reality.

We can cling to it, acknowledging; other people and their perspectives only to the extent they conform to our reality. Or we can reach out and try to see reality from the perspective of others and try to get closer to the objective reality - the truth of God's universe - beyond our own individual existence.

It is, of course, a choice.

Since we cannot know everything, we must assume some things.

As we finish the first month of a new year and contemplate what 2007 holds for us, if we are committed to moving closer to the truth that exists beyond our individual experience, our individual perspective of reality, perhaps reciting the following prayer often will prove useful.

Prayer for a Larger Perspective

Heavenly Father help me remember that the jerk who just cut me off in traffic is a single mother who just finished a nine hour shift and is rushing home to cook dinner, help with homework, do the laundry and spend a few precious moments with her children.

Help me to remember that the pierced, tattooed, disinterested young man with droopy drawers who can't seem to make change correctly is a worried 19-year-old college student, his apprehension over final exams his student loans for next semester.

Remind me, Lord, that the scary looking bum (who really ought to get a job!), begging for money in the same spot every day is a slave to addictions that we can only imagine in our worst nightmares.

Help me remember that the old couple walking annoyingly slow through the store aisles and blocking my shopping progress is savoring this moment, knowing that, based on the biopsy report she got back last week, this will be the last year that they go shopping together.

Heavenly Father, remind me each day that, of all the gifts You give me, the greatest gift is love. Help me remember that it is not enough to share that love with those I hold dear. Open my heart not to just those who are close to me, but to all humanity.

Most of all, Father, keep the image of your son clear in my heart, so that I might be slow to judge and quick to forgive, to pitch in where I can, and to show more patience, empathy and love today than I did yesterday. Amen.

The Observer, January 26, 2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladik s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

Continuing our dateline presentation of U.S. history we are focusing on the significant events which took place during the month of April:

April 27, 1773 Colonial Parliament passes the Tea Act intended to improve the prestige of the East India Company by giving it monopoly on tea imports to the colonies at the expense of American tea merchants. (This law led to the "Boston Tea Party" during which a huge shipment of tea was dumped into the Boston harbor.)

April 30, 1789 George Washington is inaugurated in New York City as the first US President.

April 30, 1803 Thomas Jefferson clinched the Louisiana Purchase from France, adding to the existing United States 90,000 square miles of territory between the Mississippi River and the Rocky Mountains for the price of 60 million francs ($ 15 million). Following the French and Indian War, France had ceded the Louisiana territory to Spain, but in 1800, Napoleon secretly traded Louisiana in exchange for parts of Tuscany, which he pledged to conquer on behalf of Spain. The Louisiana Purchase instantly expanded the territory of the United States by 140 percent at the price of 3 cents per acre. Eventually the Louisiana Territory would contain the states of Missouri, Nebraska, Iowa, Arkansas, North and South Dakota, Kansas, Minnesota, Montana, Wyoming, most of Louisiana and portions of Colorado and Wyoming.

April 4, 1841 Contracting pneumonia after he had delivered a lengthy inauguration speech in frigid weather, William Henry Harrison died just one month after taking his presidential oath. His term of office was the shortest in U.S. history.

April 12, 1861 The Civil War (1861-1865) begins on April 12, 1861. The first shots of the Civil War were fired when Confederate General Pierre G. Beauregard began an artillery bombardment of Fort Sumter in Charleston Harbor, South Carolina. The fort fell to the confederates the following day.

April 9, 1865 Almost exactly 4 years later General Robert E. Lee surrenders his Army of Northern Virginia to the Union General Ulysses S. Grant at Appomattox Court House, Virginia.

April 14, 1865 John Wilkes Booth, a Maryland born actor and Confederate sympathizer, shoots Abraham Lincoln on Good Friday at the Ford's Theater in Washington D.C. The president dies the next morning without regaining consciousness.

April 2, 1866 President Andrew Johnson issues a proclamation declaring the "state of insurrection" to have ended. No other treaty or document certifies the end of the Civil War.

April 22, 1889 Beginning of the Great Oklahoma Land Rush as the federal government opens 19 million acres of formerly Indian land to settlement. Would-be homesteaders race westward to stake their claims to the land.

April 24, 1898 Beginning of the Spanish – American War. Ostensibly, the cause of this short lasting conflict is Spain's oppression of its colony Cuba and a perceived Spanish military threat to the U.S. The more obvious cause was the desire of the U.S. to acquire territory and to protect extensive American business interests in the Caribbean. A definite peace treaty was signed by President McKinley on February 10, 1899 by which the U.S. acquired Puerto Rico and Guam and Spain gave up Cuba. The United States also agreed to purchase certain Spanish holdings in the Philippines for 20 million dollars. In reality the U.S. purchased for this sum the entire Philippine islands.

April 2, 1917 President Woodrow Wilson asked US Congress for a declaration of war against Germany. The US Senate voted 82 to 6 on April 4 for war; the House of Representatives voted on April 6 373 to 50 in favor of declaring war on Germany. Wilson signed the declaration on April 6, 1917. Of all American presidents, Woodrow Wilson has earned the highest kudos by Czechoslovak historians.

April 12, 1945 The United states and its allies were shocked by the news of Franklin D. Roosevelt's death by cerebral hemorrhage. Vice President Harry S. Truman assumed office.

April 4, 1949 Representatives of Belgium, Canada, Denmark, France, Great Britain, Iceland, Italy, Luxemburg, Netherlands, Norway, Portugal and the United States sign the North Atlantic Treaty, creating the North Atlantic Treaty Organization (NATO), a mutual defense pact aimed against aggressive Soviet expansionism.

April 17, 1961 About 1,500 anti-Castro Cuban exiles trained by the CIA land in Cuba at the Bay of Pigs. Poor CIA intelligence had suggested that the Cuban people would spontaneously rise up and join the exiles in overthrowing Fidel Castro; instead the invasion meets strong resistance. The U.S. government fails to furnish mainly air support and the Bay of Pigs invasion ends in humiliating defeat. It is the greatest fiasco of John F. Kennedy's administration. JFK publicly accepts full responsibility for the blunder. Eventually, the surviving invaders are released by the Cubans in exchange for a large US shipment of medicines badly needed in Cuba.

April 26, 1975 South Vietnamese President Huong resigns turning over power to General Van Minh, who on April 29 surrenders to the North Vietnamese, thereby ending ignominiously the Vietnam War. As North Vietnamese forces are capturing Saigon, the few remaining American ground troops, all US marines, begin a frenzied helicopter evacuation of US Embassy personnel and a few South Vietnamese. The American TV viewers are treated to a pathetic spectacle showing desperate South Vietnamese clinging precariously to helicopter landing gears and falling to their death during take-offs. At 12:15 PM the North Vietnamese flag is raised over Independence Palace and Saigon is immediately renamed Ho Chi Minh City.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Portrait of Woodrow Wilson, a true friend of T. G. Masaryk and Czechoslovakia